

Emil BRUMARU

Opera poetică

I

Emil BRUMARU

Emil BRUMARU

Opera poetica

I

CARTIER®

Editura Cartier, SRL, str. București, nr. 68, Chișinău, MD2012.

Tel./fax: 099.2/24 05 87, tel.: 24 01 95. E-mail: cartier@mdl.net

Editura Codex 2000, SRL, Strada Toamnei, nr. 24, sectorul 2, București.

Tel./fax: 021/210 80 51. GSM: 0744 30 49 15.

Difuzare:

București: Strada Toamnei, nr. 24, sectorul 2.

Tel./fax: 021/210 80 51. GSM: 0744 30 49 15.

Chișinău: bd. Mircea cel Bătrîn, nr. 9, sectorul Ciocana. Tel.: 099.2/34 64 61.

Cărțile CARTIER pot fi procurate în toate librăriile bune din România și Republica Moldova.

LIBRĂRIILE CARTIER

Casa Cărții Ciocana, bd. Mircea cel Bătrîn, nr. 9, Chișinău. Tel.: 34 64 61.

Librăria din Hol, str. București, nr. 68, Chișinău. Tel.: 24 10 00.

Curtea Cărilor Cartier, str. 31 August 1989, nr. 74, Chișinău.

Colecția Poesis este coordonată de Em. Galaicu-Păun

Editor: Gheorghe Erizanu

Lector: Em. Galaicu-Păun

Coperta seriei: Vitalie Coroban

Coperta: Vitalie Coroban

Credit fotografic: Gheorghe Erizanu

Design: Victoria Dumitrașcu

Tehnoredactare computerizată: Victoria Dumitrașcu

Prepress: Editura Cartier

Tipar: Combinatul Poligrafic (nr. 31170)

Ediția I, noiembrie 2003

© Cartier, 2003, pentru prezenta ediție.

Această ediție a apărut în 2003 la Editura Cartier.

Toate drepturile rezervate. Cărțile Cartier sînt disponibile în limita stocului și a bunului de difuzare.

Descrierea CIP a Camerei Naționale a Cărții

Brumaru, Emil,

Opera poetică: (În 2 vol.) / Emil Brumaru. — Ch.: Cartier, 2003 (Combinatul Poligrafic). —

(Colecția Poesis). Vol. 1. — 2003, 216 p., 17 cm. Tiraj: 1500 exemplare.

ISBN 9975-79-229-4

821.135.1-1

B-85

ISBN 9975-79-229-4

VERSURI
(1970)

ELEGIE

O, vechi și dragi bucătării de vară,
Simt iar în gură gust suav de-amiază
Și în tristețea care mă-nconjoară
Din nou copilăria mea visează:
Ienibahar, piper prăjit pe plită,
Pești groși ce-au adormit în sos cu lapte,
Curcani păstrați în zeama lor o noapte
Spre o delicatețe infinită,
Ciuperci cît canapeaua, în dantele,
Icre cu bob bălos ce ochiu-și cascade,
Aluaturi tapisate, crescînd grele
Într-o dobitocie îngerească,
Moi miezuri de ficați în butoiașe
De ou de melc, înlăcrămate dulce,
Mujdeiuri ireale, șunci gingașe
Cînd sufletu-n muștar vrea să se culce,
Și-n ceainice vădîndu-și eminența
Prin fast de irizări și toarte fine
Ceaiuri scăzute pînă la esența
Trandafirie-a lucrului în sine!

CÎNTEC NAIV

Fecioarele se încurcau în gene,
Motanii se frecau de damigene
Și ne era la toți atît de lene...

Torceau femei de angora în pat!

Și-ncet sufletul nostru-a căpătat
Ape adînci cu lustru-ntunecat.

ÎN DORMITOR

Nici un chip n-a căzut în paloare
Ca al tău, adormit și frumos.
Fulgera, luminându-te-arare,
Cîte-un vis sub al tîmplelor os.

Respirai cu atîta sfială
Încît aerul ud se-nchea
Lîngă nările-adînci în petale.
Respirai, surîzînd, catifea.

Fascinat de-al său geamăn, spre-ogîndă
Brațul tău prins în somn se-alungea
Visător. Oh, să nu se desprindă!

BALADĂ

Vechi piftier de țițe clocitoare,
Prin pîlnii scurs în bălți de somn ca lapții,
Nemăturat cu geana de fecioare,
Cel mai becisnic dintre toți inapții,

Ou putrezindu-și gălbenușu-alene
Pe polițe, din nou mi se arată
VEDENIA! Parfumul face pene
Și-năbușă nări, căni, odăi și, iată,

Prin iadul cald din jur mișc-o femeie
Piciorul ei, greu minutar de carne.
Ce fante ca din bumbi pieptu-și descheie,
Preauleios sufletu-n cești să-și toarne?

Închinare

O, ACEL VERS, subțire maț de flutur,
Chioșc de cocon, desmăț al smirnei moale,
Crud pirț de înger chiflicind cristale,
Rouă regească-n turn ce-arar o scutur!

CÎNTEC

Amiezi înfășurate în vanilii,
Pe tăvi trîntite, gingașe și moi,
Cu clopoței gălăgioși la gene
Și degete prelinse din oloi,

Trec în dulapuri, rid dintre lichioruri,
Pîndite de păianjeni cînd lipsim.
(Oh, pentru ele-n căni au loc omoruri
Și drame dulci cu caracter intim!)

Și-n urmă le mai flutură o clipă
În marile odăi blazonul pur
Cu patru crini purtați de o fecioară
În mină peste-o pajiște de-azur.

PREZENTARE

Trăiam în bulion, trăiam în fructe,
În dulci latrine cu hîrtii murdare,
În untdelemn duceam naive lupte,
Sticlele mele aveau dop de soare.

Iubeam păianjeni fără ca să-mi pese
Și lingă ziduri mirosul de var;
Pe tăvi dormeam alături de mari fese
De piersice roz-albe ce transpar.

Iar perna mea, ca laptele de moale,
Puf de cocor ce zboară-n ea avea.
Piperele cu rangurile sale
Vechi pretendente-au fost la nara mea.

Și pentru-a-mi fi stăpînă și regină
Peste imperiul vast de lene calmă
În fața mea creștea ciuperca fină
Cu reverențe și cu spori în palmă.

E ceasu-n graniți fine de răcori
 Oprit, pînă cînd sufletul îl umple,
 Motanii îmi surid curtenitori
 Și sclifosiți din blănurile scumpe,
 Și litera se-nfundă mai docilă,
 Mai aromată, mai neprihănită,
 Ca-ntr-un fotoliu-n afinata filă;
 Cu-o temenea imagini mă invită.
 Calești ce-mi poartă încă-adolescența
 Ca pe un crin de delicată vază
 Lunecă line prin luminescența
 Pereților care se subțiază.
 Înfășurat în lirice caftane
 Nu prididesc silabele să număr...
 Oh, eu am vrut să spun numai că treci
 Cu-o umbreluță de mărar pe umăr.

AMNEZIE

Dacă iei o portocală
Și-o dezbraci în pielea goală
Ca să-i vezi miezul adânc
Peste care îngeri plîng
Cu căpșune-n loc de ochi
Și aripi din foi de plopi
Se întîmplă să uiți totul...

EA STĂPÎNEȘTE

Ea stăpînește linguri cristaline,
Pîlnii de somn, pipere pătimașe,
Cuțite ce ucid prin limpezime,
Ibrice-adînci cu falnice panașe.

Și-n timp ce eu cetățile cutreier
Spre-a spune lumii cît îi de frumoasă
Ea osîndește-n flăcări de mătăasă
Ciuperi umplute iezuit cu greier.

Și cinstea mi-o păstrează fără pată
Alunecînd suav printre supuși.
O, fie-i mîna binecuvîntată
În liniștea curatului albuș.

SENTINȚA

Fecioarelor căzute în genunchi
Li se retează genele pe trunchi
Fiindc-au suris din somn în largi crivate
Cu șoldurile neînfașurate,
Și-n miez de noapte, avînd bluza lipsă,
Au pus cu sinii luna în eclipsă,
Și-au îndrăznit să-ntreacă-m rotunjime
Izvoarele credinței din vechime.
Au tulburat mișcările cerești
Prinzîndu-și seara fustele în clești
De rufe pe subțiri și crude funii,
Miresme cotropindu-ne ca hunii.

Și-acum plutesc și-n palme roze bat
Mingi pline cu un aer necurat.

Tu în cămări, ferită de Austru,
Cu puf de gîscă sinilor dai lustru
Și ca să-ți cadă chipul în paloare
Îți pui la șold, cu greață, lipitoare.

Și faci pași mici să simți pe preșuri late
Gîdilituri la talpă, desfrîcate.
Și-ncerci sub lampă vâluri pentru șale
Pe ele cu picturi cu animale.

Pe urmă, în pecetei de la inele,
Clatini corăbii, numeri turturele
Și-aplauzi cînd coboară din tavan
Pe-o piersică păianjenul profan.

EXCLAMAȚIE

Ce bine-i să trăiești în cărămida
Care se sfarmă moale printre spini,
Să-ți fie gândul dulce ca uleiul
Dovlecilor la care te închini,
Și sufletul să ți-l împaci cu sticle,
Cu piersici și cu trenuri timpurii.

O, adormind în dosul unei case
De melc suav, ce bine-i să nu scrii!

PASTEL CREȘTIN

Cu fițele-nțepate de tăuni
Vacile roșii rumegau scaieții.
Lîngă izvorul sacru-al dimineții,
Netulburat, Isus făcea minuni.

Inconștiente-l pipăiau pe pulpe
Rîmele lungi. El, simplu și supus,
Adolescentul, palidul Isus
Hrănea din palme cu furnici o vulpe.

O fată-ascunsă-n frageda cucută
Îmbrățișa un șarpe adormit.
Și cînd sleită coapsa s-a oprit,
I s-a părut că Fiul o sărută.

DULAPUL

Dulap obscur, în tine arde-un inger
Îmbobocit pe rîșniți de cafea
Visînd piper rotund și zahăr cubic,
Fără să-ți știe taina nimenea.

Ouă adînci cu-amiezi sub coajă fină
Tu-ascunzi tăcut, miresme ce le ierți,
Dulci farfurii cu sufletul ca roza
De parfumat lingă mari pești inerți.

Dar la amurg cotloanele de umbră
Pline-s de spaima furilor gîndaci!
Unde e cheia tandră și subțire
Spre-a rupe neputința-n care zaci?

Ca s-auzim cum pentru-ntîia oară
Cuțitele vorbesc de mărul acru
Și scos suav din căni miezul de apă
Să-ți tremure pe rafturi, dulap sacru.

APOCRIFA I

Timpu' ceasurile-și plimbă
Îmbrăcate în civil.
Dintr-un cîine curge-o limbă.

Apoi trece-o săptămînă.
Cuiul intră în perete
Și găleata în fîntînă.

Și-n bucătăria pură
Cămile se coc și-așteaptă
Atîrnînd cu apa-n gură.

GLYCERA

Glycera are vergi cu care bate
Nervoasă portocalele prea dulci
Și-un păr cirlionțat de vechi păcate
În care nu e bine să te-ncurci.

Ce zeu să născocesc să îmi ajute
Cu harul lui ca dînsa să mă lase
Să-i fiu umilul sclav ce scoate plute
Cu grație din sticle lungi la masă?

Și piersice, stropind-o lin cu apă
Să nu leșine, să-i așez în mînă,
Să strig la papagal cînd o să-nceapă
Să-i ocărască mersul de stăpînă

Și sînii mari ce-i ține doar afară,
Licențioși, pe ei motani să-și culce,
C-un pămătuf să-i scutur la picioare
Din copăcei miresmele năuce

Și seara să-i citesc cu vocea clară,
Spre-a adormi frumos, poeți sublimi
În timp ce-n porțelane-o să transpară
Războaie între guelfi și ghibelini!

ASTENIE

Vorbiți încet, sau poate chiar în șoaptă,
Azi sînt neputincios ca o mătasă,
Doar sufletul îmi lunecă prin casă
Pe marile covoare și așteaptă.

Intrarea lui în vis e-ngăduită
De mult. S-a pregătit cu sîrguință.
Hainele mele fragede palpită
Să-i înfășoare lirica ființă.

Căci va pleca. Și-n alba încăpere
O să rămîn cu fața mai frumoasă.
Și fiecare lucru îmi va cere
Să îi surid. Azi sînt ca o mătasă.

CÎNTEC TRIST

Dulci bucătării de vară
Cu găleți de zoi la ușă,
Unde plitele-și înfundă
Nara moale în cenușă

Și lumina cade-n crățiți
Și-mbătați de-azur și izuri
Bat cu capu-n geamuri triste
Bîzalăii din brizbrizuri,

Doar în voi, suav și tainic,
Ca adus de un murmur,
Pot, suit pe taburete,
Să ating iar cerul pur.

CÎNTEC DE ADOLESCENT

Șerpi uriași cu fluturi calzi în gură
Alunecă prin somn și prin mătase.
Din miezuri crude flori primejdioase
Țîșnesc subțiri. Și aerul murmură...

Însingerat de frăgezimea ierbii
Ce greu vinovăția-i să ți-o porți!

Pe lacuri mari, catifelati și morți,
Plutesc striviți de nuferi proaspeți cerbii.

Ieri a venit un cerb frumos la gară
Să-și ieie un bilet de rouă moale.
Vroia să plece. Pentru prima oară
Pe la ghișee vechi dădea tîrcoale.

Creșteau încet pe coarnele lui triste
Mari portocale clătînind lichide
De după-amiază, fragede batiste,
Bucăți de zahăr candel translucide.

Toți se mirau cum poate el culege
Cu botul, printre melci, ciuperca plină
De arpacaș din cratiți de rășină;
Femei se ofereau ca să-l proteje

Să intre elegant la clasa-ntîia,
Să aburească-oglinzile cu nara,
Cînd leșină să-i stoarcă lîn lămîia
Pe limba lui blajină cum e ceara.

Dar l-au predat în haltă conductorii
Și a rămas, cu iuți bătăi de pleoapă,
Să plîngă-adînc la marginile orei
În umbra unui turn opac de apă.

CÎNTEC DE TOAMNĂ

Blînd clătinat pe marile cîntare
În toamna asta fără de folos,
Nemaiiubind, cu actele pierdute,
Eu, care nu mai ştiu să scriu frumos,

Şi-mi clipocesc în suflet untdelemnuri
Stoarse secret şi surde bulioane,
Renunţ; copilăros de ce să caut
Mingi chiflicite putred prin burlane?

Şi cărei vidme dulci i-aş mai trimite
Plicuri lipite cu albuş de ou?
Brumele-şi pun în pieptul meu urechea.
Lămpi moi se surpă c-un suav ecou...

APOCRIFA II

Parfumurile după ploaie
Ne bagă degetele-n nări.
Un kilogram de fluturi putrezi
Candoarea are în cămări
Din care cu delicatețe
Servește triștii musafiri.
Adolescenții mor de coșuri
În toiul marilor iubiri.

RUGĂCIUNE

O, vremea cînd eram copii,
Tutungerii, tutungerii,
Cărți de-aventuri, nuci cu magiun,
Ce să vă spun, cum să vă spun?
Iubiri ascunse în ghiozdan,
Sutiene mici cu miros rar
Decolorate an de an,
Plînsul adînc dintr-o vacanță
În frîna unui tren marfar...

INTERIOR

Sint încăperi în care aşteptarea
Se sparge-n ţandări crude ca o vază;
Din solniţe, îndrăgostită, sarea
Să ne atace sufletul visează.

Ce gânduri stranii iau atunci fiinţă!
În farfurii, trântite moi pe spate,
Piersice roz au pleoapele umflate
De somn ca de o tainică dorinţă.

Şi-n după-amiezi suave, cu suspin,
Cînd geamurile-s bălţi de apă dulce
Şi locătoarele de carne toacă lin,
Miresme-alături vin să ni se culce.

ROMANȚĂ

Iubirea, șaretă cu mere,
Prin sufletul nostru trecu.

Din staule dulci de-amintire
Vițeii ne cheamă cu muuu,
Copacii-și procură jobene
De brumă și mor eleganți,
În cărți de ghicit către seară
Sînt dame iubite de fanți,
Și-n cești de cafea armistiții
Pe care le știi numai tu.

Iubirea, șaretă cu mere,
Prin sufletul nostru trecu.

Cînd seara-n magazine de rumeguș
Ni se preling pe suflete vagi uși
Și ne-ntîlnim deodată față-n față
Cu mari păianjeni care cară ață,
Printre genuni de bălii largi și-adînce
Deasupra capelor de nea se plînge.

Culcarea lucrurilor un heruv
Sfîșietor o cîntă dintr-un tub,
Aeru-i strîns cu grijă în dulap
Împăturit de cel mai blînd seraf,
O, prin unghere îngerii fac liberi
Deschideri moi de aripi și închideri,
Pentru-adorare, din uleiuri scoși,
Pe crucea geamurilor zac Hristoși.

Și-i o cristalizare și-o scădere
A vieții în borcane vechi cu miere,
Și-i o surpare de cenuși în plite,
Și-n inimi rod cîntare ruginite...

MIDRIGAL RESPINS

Mi-au descifrat în palmă zeci de haruri
Și dulci femei vestiții chiromanți.
De-aceea îmi tocesc în madrigaluri
Creionul chinezesc cu elefanți.

De-aceea stau și dorm o săptămână
Și-apoi o săptămână rămân treaz
Spre-a ridica în slăvi cu lira-n mână
Sinii bombași și roua din obraz.

De-aceea uneori îmi iau motanul
Pe piept și lenevesc îndurerat.
Căci, iată, trece ziua, trece anul
Și eu nici umbra nu ți-am sărutat.

Încît, în timp ce tu îți mîni șareta
Prin păduri, de jalea ce mă arde,
Ochesc scîrbit păuni cu arbaleta
Și-n ziduri bat aiurea cu bombarde!

ÎNGER

Un înger s-a trezit într-o amiază.
Era prea grea lumina și-l izbea.
Alături tremura prelung o vază
Îndrăgostită de o catifea.

El și-a încălțat ușoarele botine,
Și-a luat din vis bastonul de parfum,
Și-a pus pe-aripi tristețurile fine
Și mîinile și-a-nmănușat în fum.

Oglinda-l aurea nedumerită.
Era fecior de spumă sau fecioară
Ce trebuia din perne moi s-apară
Parcă prelins, parcă cernut prin sită?

Cine-l iubea în încăperea crudă,
Necoaptă pentru marea întâlnire?
Vibra-ntre lucruri tandru și subțire
Fără să vadă, fără să audă...

Cu nara doar simțea cum lingă dînsul
Un crin durerea pură-și destrăma.
Și i-ar fi plîns alături. Însă plînsul
De ochi are nevoie. Nu-i avea...

Și-a vrut să facă-un pas. Oprit de ușă,
S-a speriat de-așa miresme reci
Prin care ți se umplu de cenușă
Unghia roz și sufletul când treci.

Și-a pipăit pereții cu sfială;
Oh, porii lor ce-arome risipeau!
Fusesse somnul lui oare-o greșală
Și-acum odăi închise-l pedepseau?

Și îngerul trezit într-o amiază
S-a dezbrăcat suav și adormind,
Din nou, invidiindu-l că visează,
Amiezile îl luminau pe rind.

Subțire și isteric piperul mă înțeapă,
Un miros gros de pîine mă mîngîie pe mină,
Parfumuri moi și albe din maldăre de lînă...
Și-n toate, unsuroasă, aroma grea de ceapă.

Miroase a rugină și-a apă clocotită.
E ceaiul. Ascuțime stridentă de lălmie.
Apoi dulceața caldă, sărată și lălmie
A turtei ce se coace în untdelemn pe plită.

O tentă de povidlă de prune îngroșată
Cu indiscreții fine (mă mir!) de cîrpă arsă.
O clipă-o nuanțare de lapte, însă ștearsă...
Și deodată somnul pe frunte ca o pată.

O, azi sînt bucuros ca un cristal!
Fără cusur mi-s hainele de inger.
Mi-e fiecare nastur triumfal
Încoronat de proaspete răsfrîngeri.

Luăți-mă, oglinzi, în cuarțul vostru
Încă puțin, căci vreau să plec de-acuma
Spre dulcele Septembrie unde rostul
Meu este doar s-ating cu pieptul bruma.

Cinstiți aceste sfere de mătase,
Înzăpezite miezuri de tomate,
Crude cetăți cu punțile lăsate
Spre sufletele noastre curioase.

O, ce candoare-n gestul de-a desface
Fecioarei adormite în legumă
Pieptarul străveziei promoroace.

Tu o trezești, cu un sărut, din brumă.

Uimită-i de răcoarea dintre lucruri...

De rotunjimea ei o să te bucuri,
Căci ți se dă, cuminte și adîncă.
Pîn' la pămînt cinstiți aceste sfere, încă.

NOCTURNĂ

Se-apropie ora cînd din piuliță
Piperul își suie în aer o spiță
Subțire și-nțeapă moi bile de apă
Ce-n spații din luciul găleților scapă.

Ooo, strigă un flutur de noapte prelung
Cînd putrede-antene dulapuri ajung
Și rupte cad fără sfîrșit într-o cană...

Pierduți printre solnițe-n camera vană,
Gîndacii umpluți cu un lapte prea acru
Au nimburi de spaimă și sufletul sacru,
Și trec prin inele uitate pe masă
Spre-o mîină ce doarme, de carne frumoasă.

CÎNTEC DE COPIL

Cînd înserează albușurile-n ouă
Și trec ecouri prin bortane goale,
Oh, lămpile cînd blînd ne sug din suflet
Cu dulci fitile o lumină moale,

Și îngerii muți mîresmele cu roaba
Ni le răstoarnă-n nări ca să ne placă,
Iar cînille atîrnă-ntre ulcioare
Pline cu lapte stors naiv din vacă,

Atît de-adîncă e uimirea noastră
Că ni se face teamă în odaie!
Nu se ridică nimeni ca să taie
Cu fierăstrăul roua din fereastră?

IZVOARELE

Între izvoarele care desfac în jur
Rănilor uriașe de azur
Dovlecii plini de mațe stau candizi
Și-nlăcrimați în pături de omizi.

Din mîluri dulci cu mormoloci și sare
Lumina urcă iazurile clare.
Orele-atîrnă-n iarbă nemușcate
De vietățile ce clipocesc pe spate.

ARĂTARE

Înmănușați în mușețel, pe cap cu ceainic
Și-n ochi cu umbre rupte din mărar,
Cînd zahărul se sfarmă și cad linguri,
Se-apropiau de noi îngerii mari.

Veneau rostogolind suave globuri
De lapte prins în ugere de crini,
Cu mîna picurată din veșminte
În degete subțiri de glicerini.

Și se-apleca ușor cîte-o fîntînă
Să li se verse-n suflete. Atunci
Ei scuturau din perii vechi de haine
Luminile... Și dispăreau prelungi...

STRĂMOȘEASCĂ

Pe măciulii gustoase de maci, într-a amiezii,
Urca domol cireada de buburuze roșii,
Umflați cu știr și steve se bucurau strămoșii
Că se-mplesc dovlecii în țarină și iezii.

Plesneau muștele-n baligi de zeamă și căldură.
Din borți pîndeau păianjeni și coropișniți rele.
Apusurile grave chifteau în băătăură
Ca niște uriașe grămezi de patlagele.

Pătrunși de rostul vremii și-a scurgerii acestei,
În cele șapte zile și nopți din săptămînă,
Ei așteptau să prindă ulcioarele smîntînă,
Evlavioși, cu gîndul la bucele nevastei.

Femeilor spre toamnă le da fișele-n lapte,
În vaci creșteau vișeii și în găine ouă,
Iar uneori venită în tindă peste noapte
Năștea și Preacurata printre balerci de rouă.

ÎNTÎMPLĂRI

Se întîmpla să-mi cadă-un fruct în mînă
Ne-atîns decît de inocența mea,
Să-mi izvorască pragul, cheia-n ușă
Să înflorească mi se întîmpla.
Și cum eram și neatent și-aproape
De mine orice astru se rotea,
Tăiam candid cu borul pălăriei
Cîte un soare fericit, cîte o stea...

ASCEȚI

Aeru-i cald și roz ca sub umbrele,
Crini înjugați trag care de parfum,
Fagi ceruiți în sobe fac un scrum
Mirositor și fin, ca să-i înșele.
Greieri răscopți de cîntece, din rană,
I-ademenesc țîrîtor și dulce,
Oh, pipe cu capac de porțelană
Vor între fumuri trîndave să-i culce.
Iar Vorbele-n pahare sînt purtate,
Pe lingă dinșii, către depărtare,
Pe vîrf de deget moale de fecioare
Cu sinii albi ca două mari lăcate.
Și proaspătă, ca-n nări de bou, răcoarea
La sfat tăcut în jilțuri îi îmbie...

Ei își presară-n carnea crudă sarea
Din solnițe cu-o gravă bucurie,
Mult răbdători la tot ce se întîmplă,
Și cu ciocanu-și bat suave cuie
De puritate în rotunda tîmplă.

GÎND

Să intri în odăi din care nimeni
Nu te mai scapă.
Unde e totul proaspăt ca-n mărar,
Unde sînt căni cu apă!
Încet să te scufunzi pîn' la mătasa
Unui veșmînt uitat de o femeie
Deasupra căruia se zbate străvezie casa.

DETECTIVUL ARTHUR
(1970)

DETECTIVUL ARTHUR

Detectivul Arthur va sosi împreună cu umbrele serii, precaut,
Avînd în valiza-i ușoară motanul lui leneș pe care-o să-l lese
puțin,
Înainte de-a-ncepe ancheta, să cînte-n fotoliu din flaut
În vreme ce dînsu-și va umple, trist, pipa cu crini.

Și-a doua zi, plin de candoare, la micul dejun,
Cînd fluturii beau catifea și cățeii mîinîcă dantele de fețe de
masă,
Va îmbrăca cel mai moale și fraged costum
C-un înger brodat sub rever și cu nasturi uciși în mătăasă.

Apoi va citi elegii dintr-o veche revistă
Și sprijinindu-se-ncel cu o mînă subțire, prelungă și stranie
De pianina pensiunii, deodată, spre-a-și dovedi că există,
El va muia, surîzînd dureros, o caisă-n șampanie!

RUGĂCIUNEA DETECTIVULUI ARTHUR

1.

Nimeni și nimic nu mă poate opri, la ora cinci după masă,
Cînd lumina e albă și-n magazine toamna miroase a praf
adormit,
În iarbă să pun un pantof cu șireturi subțiri de mătăasă,
Așteptînd să se umple cu flori, și să fiu fericit...

2.

Nimeni și nimic nu mă poate opri să caut prin șanțuri bucăți
de ziare,
Să iubesc către seară apa și pietrele mari de sub poduri; oh,
istovit,
Să sărut o scară ce putrezește în brusturii de lîngă ziduri
amare,
În timp ce furnicile trec, și să fiu fericit...

3.

Nimeni și nimic nu mă poate opri să ascut pe o treaptă a casei
satîrul tocit
Cu care tai carne suavă de fluturi ce-i visul motanilor mei,
Să-ngenunchez pe podele în fața sticlelor lungi de oțet și ulei,
Fără sfială plîngînd, și să fiu fericit...

4.

Nimeni și nimic nu mă poate opri să desfac în amurg un
ceasornic de fată
(El are roțițe de înger!); să găsesc păianjeni bătrâni în pompe
stricate de flit
Și pe a șaptea ceșcuță din sumbrul dulap o amprentă ciudată,
Și-apoi să umblu tăcut prin odăi, și să fiu fericit...

FLUTURII DIN PANDIȘPAN

1. "Domnule, și vă rog să mă credeți, îmi vine atât de greu
Să vorbesc, de la o vreme, la masa
Pe care o iau sub portretul iubitului meu
Din pandișpanul tăiat la desert zboară fluturi albaștri și fini
ca mătasa!"

"Atunci cei doi motani somnolenți, îngrășați cu dulceață,
Ce torc de o parte și alta a coapselor mele,
Fac tumbete ciudate, se-agață rotunzi de perdele
Iar eu, leșinînd, îmi acopăr cu palmele fața..."

2. Detectivul Arthur puse molatec trei întrebări:
"Doamnă, n-ați observat, c-un suris, uneori,
Melci uriași, tremurînd pe clantele de la intrări
Cînd deschideți, pentru motanii de angora, ușile-n zori?"

"După amiază, la ora aceea confuză,
Cînd sinii îi țineți, prea mari, pe tăvițe de cedru,
N-ați auzit hohote mici lingă bluză?"
Insistă detectivul Arthur, vizător și integru...

"Cînd coboriți scările-n parc, către seară, fără ca nimeni să vă
aștepte,
N-ați întîlnit un seraf în mînă c-o ladă de mirodenii
Și cu cealaltă bătînd mingi parfumate de trepte,
Făcîndu-se că nu vă vede, din cauza jeniei?"

PRIMA ELEGIE A DETECTIVULUI ARTHUR

Ții minte orășelul acela de munte
Cu ganguri subțiri și prepelicari lătrînd de-ncîntare?
Treceau pelerini. Fecioarele-aveau jartiere de pluș cu
nostalgice funte
Cînd, pașiști scoțînd din corsaj, către-amurg, ieșeau la
plimbare.

Călătoream (ți-amintești?) în cea mai frumoasă caleașcă
C-un flutur miop, între noi, privind fericit înainte.
Eram pe atunci detectivul tău trist și cuminte
Care-ți turna la popasuri laptele dulce în ceașcă.

Apoi într-o seară (caută-adînc în memorie!)
Ne-am dezbrăcat, neștiind întîmplarea aceasta ce-nseamnă,
Și renunțînd la găsirea pisicilor tale, la glorie,
Oh, ne-am pictat unul altuia, palizi, pe coapsele calde, vechi
peisaje de toamnă...

A DOUA ELEGIE A DETECTIVULUI ARTHUR

O, dac-ai vrea să ne-ascundem de lume în vechiul dulap
Plin cu jachete și rochii din marea sufragerie,
Cînd după-amiaza ne tulbură mințile-n cap
Și prin unghere sînt nasturi pierduți ce se roagă acolo pe veci
să rămîie...

Toți s-ar gîndi c-am fugit de prea multă iubire...
Singur, motanul tău blind ne-ar cunoaște teribila taină
Și ne-ar aduce, pe-ascuns, portocale, prin rostogolire,
Ca să mîncăm, ghemuiți de plăcere-ntr-o haină...

Iar apoi, dac-ai vrea să ieșim, către seară,
Ne-am întrista atît de adînc clătinînd un albastru sifon,
Că uluiți de obiectele strînse-n lumina aceea amară,
O, ne-am ascunde din nou sub patul imens de mahon...

A TREIA ELEGIE A DETECTIVULUI ARTHUR

Iartă-mă că te-am pîndit toată seara, de după perdele c-o vază
în mină.

Nu știu de ce, în timp ce-ngrijeai de ierbar și canari,
Mi s-a părut (ca-n fiecare seară din ultima, vai, săptămînă)
Că risipindu-te-n aerul pur al odăii o să dispari...

Te-ai tutuit c-un seraf?

Oh, se-auzea de pe unghii cum oja îți picură rar,
De răsuflarea lui caldă, pe preșuri. Urme în praf
Am observat pe-o măsuță lucioasă: parcă-ar fi fost cineva
încălțat în mărar...

De aceea, cînd te-ai culcat surîzînd (ce imensă greșeală!)
Fără să bănuie că, trist, detectivul Arthur te veghează,
Ți-am ridicat de pe jos, întorcîndu-mi privirea cu multă sfială,
Rochia ta parfumată și am ascuns-o, gelos pe seraful acela,
în vază...

A PATRA ELEGIE A DETECTIVULUI ARTHUR

Hai să intrăm la bătrînul bijutier
Acum, cînd amurgul de iarnă ne face să rătăcim printre vechile
case,
Și să-l rugăm în genunchi, pîn' la lacrimi, sutienul fierbinte
și tainicul tău portjartier
Să ți le bată în pietrele cele mai scumpe și mai somnoroase.

Și fiindcă va trebui pentru-o clipă să i le dai,
Rămasă-n dugheana lui plină cu bile de fildeș în pielea goală,
O să-ți ascunzi, c-un suris vinovat, în ceșcuțe de ceai
Sîinii rotunzi și pe coapse-ți vei pune o portocală.

Iar dacă deodată, cu spaimă, la ușă vei auzi clopoțelul
Să nu te întorci — detectivul Arthur e cu tine!
Va fi doar un înger venit să-și graveze-n inelul
De aur al frunții această-ntîmplare ciudată, c-o nesfîrșită
rușine...

A CINCEA ELEGIE A DETECTIVULUI ARTHUR

leșisem din cinematograful acela de la periferie unde rulase-
un film mut,

Ținându-ne-atît de sfioși de mină... Cînta un pian...

Și cînd ne-am oprit în mijlocul străzii și m-ai întrebat,
visătoare, ce am,

Uitîndu-ne țintă unul la altul, deodată, ne-am recunoscut!

Eram (Dumnezeule!) domnul ce tocmai coborîse din vechea
cabrioletă,

Cu fracul boțit și jobenul sub braț, venit ca să fure spre seară,
Motanul familiei și tu erai, sigur, naiva subretă

Ce-l vede și țipă, și el o împușcă-ntre sinii bombați, și-apoi o
iubește-n cămară...

Și-atunci ne-am dat drumul la mîini și-amîndoi, pe trotuare,
Am luat-o la fugă cuprinși de-o teribilă panică

Și-n urmă, deasupra grilajelor, cămoase și necruțătoare,
Plante gigante creșteau, ca să ne tragă-napoi, în Grădina
Botanică!!

A ȘASEA ELEGIE A DETECTIVULUI ARTHUR

Poate într-o dimineață îmi va sosi prin poștă un colet uriaș
Cu-albastre ștampile și timbre subțiri de mătasă
Pe care-l voi duce, plutind fericit prin întregul oraș,
Mirîndu-mă cît de ușor e și de parfumat, pînă-acasă.

Și-acolo, lăsîndu-l puțin pe îngustul trotuar
Ca să descui, voi vedea cu mirare cum, singur, din funde,
Încet se desface și cum dinăuntru apar,
Oh, goale și albe, picioarele tale prelungi cu mici unghii
rotunde!

Și-atunci te-aș lua-nfrigurat din imensa cutie
Și-aproape nebun aș fugi cu tine în brațe
La vechiul bufet cu borcane lucioase și-adînci din sufragerie
Să-ți dau, căci ai fi leșinată de foame și dragoste, cu lingurița
dulceață...

ULTIMA ELEGIE A DETECTIVULUI ARTHUR

Dacă într-o după amiază de toamnă ne-am duce la Julien
Ospitalierul,
Prietenul meu ce trăiește departe de lume c-o bilă în mână,
O, l-am găsi în genunchi, într-un colț, sărutînd șifonierul
Și îndopînd șerpișori sinilii cu smîntînă.

Și după ce s-ar scuza rușinat că la dînsu-i deranj,
Vorbindu-ne-ncet despre fluturi și sfintele taine,
Castane prăjite ne-ar da și pilaf de gutuie oranj
Și piersice-ar șterge, la urmă, de praf cu vechi perii de haine.

Apoi ne-ar cînta, de vecernie, din muzicuță-n veranda umbrită
de-arțari
Tangouri atît de ticsite de molii și valsuri atît de pufoase
Încît ai începe să plîngi, amintindu-ți c-odată ai fost,
pentru-o seară, aleasă

REGINA MARELUI BAL DE ADIO AL DETECTIVILOR
PARTICULARI...

TESTAMENTUL DETECTIVULUI ARTHUR

1. Trebuie să stai mult timp singur ca să poți auzi lumina. Trebuie să-ți lași nările în strujeni ca să simți cum miroase îngerii după-masă. Trebuie să bați cuie în zid, și zidul trebuie să fie roșu ca zahărul din copilărie, ca să auzi cum cade o unghie de crin. Trebuie să-ți aurești manșetele cămășii cu fîntîni ca să atingi inocența. Și mai trebuie vai, mai trebuie să salvezi un brusture de la albastru!

2. Un scaun poate fi inima ácelor, inima șinelor plutind în păcură — după-amiază cu ghiozdan zvîrlit sub pat — sau un măr, un măr prin care pot trece trenuri sticloase cu franjuri de frică la roți. Un scaun poate fi și liniștea vacilor, zgomotul unui parfum, tăierea piersicilor cu fierăstrăul și-a zilei cu o femeie cămoasă.

3. Undeva trebuie să ducă aceste cuvinte. Poate la funte de ceară pe-acoperișuri subțiri. Și iată: pajiști cîrlionțate, vipere-n vînt, picături de aur pe șapcă de înger, fluturi înghesuiți sub genunchii fecioarelor și-acolo, departe, o spaimă imensă.

4. Mica mea pungă cu gînduri de veghe, mica mea cheie pentru desfăcut frica! Lîngă o pasăre de orez stă însuși orezul. Iar fața sîngeră de amabilitate. E vorba de fața florilor, de fața scîndurilor; e vorba de-un ciine ce mușcă crinii, iar crinii turbă și sfîșie marginea glastrei și urechea unei doamne-n baticuri, o, numai baticuri, cu sînii de pluș parașutat.

5. Ce bizare sînt uneori cărămizile! Ele urcă pînă sub streșini, ele trec din perete-n perete cu teamă! Și-ntre ele e ceva nedefinit: poate nisip, poate picioare de flutur, poate amanți sinuciși cu beladonă. Iar mai tîrziu ele crapă! Odăi desfăcute-n apus, cu miezul vizibil, cu simburile de oameni superbi.

6. Fără liniște, prin ganguri vechi, la ora tîmpită de-azur a amiezii, cînd se încarcă butelii de aragaz și sufletul cade pe rochii întinse în curți; fără liniște, în fața vitrinelor cu lumînări uriașe de ceară, pe lîngă casele cu uși de untdelemn, printre oamenii cu moartea la butonieră, o, mai ales printre femei (ciudatele oști adormite în mers) intrate-n ciorapi de mătase pînă la coapsele lor fără liniște...

7. Veniți să vă spun de sînge! E cerul meu din patlagini, e sufletul vechiului gușter trecînd peste-o fată de smîrnă. Amin. Veniți să vă spun despre carne. E marșul furnicii prin zahăr, e stamba întinsă pe șolduri. Amin.

8. Un om ce bate crini subțiri cu ciocanul în scînduri, ce prinde lîntînile albe de frunze, ce-și lasă gîndul în stîlpii frumoși și suferă de lucirea liniilor ferate, un om fără iubire, fără tristețe, fără suris.

9. Vom juca biliard cu săruturi. Vom flutura-n evantaie subțiri, abia clătinate de-o mîină, vom fi transparenți. Apoi, nedumeriți de hainele noastre cu nasturi uciși în tafta, de tot ce se întîmplă în case, vom risipi regrete din vechile noastre cravate. Cîte promisiuni, o, cîte saltele de lene sub suflet! Și la urmă doar fuga de aceste cuvinte sălbatice...

10. Prins între rochii scrobite sufletul meu povestește. Despre fîntîna uitată-n dovleci. Despre-un gard de leațuri subțiri, cînd

roabele-s triste. Prin răsufălătorile beciului se preling rîme de unt slăjit. În cristale scîrîie poarta numai de umbră ştiută. O femeie îşi spală părul în ceai făcînd ziua să treacă.

11. Dulapuri, mari mistere ale copilăriei, flaute pline cu ceşti. O, zahărul cubic ce-mbată, o, rafturile voastre obscure, dulapuri adînci, cu cotloane de brînză, pline de spaima gîndacilor (ei, lenşii, ovalii, amorfii). Dulapuri, nări moi ce ne-absorb în pereţi, nu sîntem pentru voi decît un parfum? Uşile-acestea de apă, sertarele tremurătoare, nu se închid din cauza sinilor tăi prea albi! Dulapuri de iarbă! Cui să dăruiesc un buchet de mîner de-alamă?

ȘAPTE CÎNTECE NAIVE PENTRU PARFUMAT GURA

1.

Octombrie în calendare
Bisericești îngălbenea...
Din ce dulap sublim voi scote
Atlase vechi spre-a căuta,

Cu degete muiate-n aur
Ca de gutuie, țărnu pur
Pe care îți desprinzi ciorapii
Din catarama de azur?

2.

De ce nu vrei să-mi vorbești la ora cinci
După amiază, cînd e-atît de bine,
Și în sufrageriile adînci
Să faci pe preșuri tîmbe dulci cu mine?

M-aș milogi-n dulapuri vechi să-ți pui
Rochia moale și rămasă goală,
Ne-am bate cu lichioruri amărui
De chimion și mentă glacială.

Iar către-amurg, fără mai ține mînte
Cine suntem, aproape de mătasă,
Îngenunchind pe paturile sfînte
Am da cu sufletele noastre foc la casă!

3.

N-aș ști să spun mireasma
De n-ar pluti-n cearcafuri
Adânci părul tău negru
Sub raze, somn și prafuri.

Pustie-ar fi urechea-n
Pavilionu-i crud,
Dar îți lovești paharul
Ușor de dinți și-aud.

Și-ar trebui de lume
Ochii opaci s-ascund;
Treci tu: calească-i ora
Cu-aprins blazon rotund.

4.

Să facem leneși noduri la batistă
Spre-a ne aminti de noi și de azur
Și fericiți că fluturii există,
Ținuți de mâini de razele din jur,

Tu nasturi mari să-mi coși cu ață tristă
La pardesiul meu de bun augur
În timp ce-o să-ntocmesc naiva listă
A vieții cu creionul cel mai pur.

Voi pune roua-ntii ca-n vechi lighene
Să ne spălăm rîzînd cu calzi clăbuci,
Miresme-apoi cu talie și gene,

Motani invidioși și clăpăugi
Ce te păzesc cînd dormi, iar la sfîrșit
Sîinii tăi albi cu fruntea-n infinit...

5.

Te-ademenesc cu pandișpan și zahăr
Și-n ani bisecți cu ouă de furnică,
Miresme-n samovare lucii scapăr
Și-ți văd șoldul ținut și glezna mică.

Îți caut cu migală ceafa-n părul
În care-agrafe ard și mor panglice,
Rostogolesc din biblii groase mărul
Spre tine ca veșmintele să-ți pice.

Și ne iubim bezmetici, albi de pudră,
Elastici, fumegoși, crud sfîșiați
De fluturi ce scot țipete și zburdă
Imenși prin hăul ceștilor cu zaț.

6.

Am file moi de apă în găleți,
Jileți cu molii dulci în piepți de puf,
Cutii de pudră-n care ingeri fleți
Se tăvălesc pe burtă și fac: buf!

Fotolii ce atrag prin șiretlic,
Mărare scumpe în calești de sos
Și lingă vechi iibrice cu țuflic
Amiezi momite într-un glob lucios.

Dar numai tu cu sinii mari mă tulburi
Cînd leneșe și fără drept de-apel
Amurgurile urcă lin prin tuburi
În sufletul meu trist de doivlecel.

7.

Să risipim culorile cu ochii
Și cu urechea sunetele vagi,
Să fim, o, mai ales striviți de rochii,
De portjartiere, de sutiene dragi,

De căptușeli lucioase de mătase,
De buzunare-adinci pline cu nuci,
De lungi fermoare rupte ce ne lasă,
Cînd se desfac pe șoldul tău, năuci;

Să fim deci limpezi, puri, uimiți de viață,
Ferfenițiți de umbre și lumini,
Un nătăfleț iubind o nătăfleată
În miezul trist al unui vechi goblin.

JULIEN OSPITALIERUL
(1974)

JULIEN OSPITALIERUL

Mă numesc Julien Ospitalierul. Am treizeci de ani:
 Duc o viață destul de retrasă, la țară, și iată, v-o jur,
 În patul meu moale nu au dormit decît struguri și boi diafani
 Și prieten nu-mi este decît detectivul Arthur.

Melcilor (celor mai leneși) le-am spus totdeauna: "Veniți,
 Putreziți în fotolii, umblați pe oglinzi, intrați-mi în gură."
 Oh, fiindcă nu pot refuza nici un dulce capriț,
 Tinere cepe scăldat-am în lacrima-mi pură.

Vara cultiv levănțică și-n vreme ce-aștept diligența poștală o
 dată la cinci săptămîni
 S-aducă scrisori, în mîină c-o bilă de fildeș gălbuie,
 De sufletul meu mirosind a gard proaspăt atîrnă-n extatice cuie
 Subțiri lenjerii de fîntîni.

Apoi, cînd e toamnă și-ascult împăcat cum în lungi dup-amiezi
 Iepuri de angora-mi ronțăie cărțile-n tufele-adînci de mărar
 Și cum se surpă pe mese miresme-n prăpastia unui pahar,
 Cu toată ființa mea-n praf jubilez.

Și-ngenunchind fericit lingă ușă,
 Furnicile portocalii eu le trec peste prag, în urechi, dintr-o
 cameră-n alta,
 Iar către-amurg mă rog blind și umil să plutească-n înalta
 Sufragerie a casei, mari gălbenușe...

VERANDA LUI JULIEN OSPITALIERUL

Poezia aceasta începe, stîngace și blindă,
Cu un mețc găsit dimineața-ntr-o ceașcă de teracotă albastră
Pe care îl iei cu sfială — și mîna atunci ți-e mai castă —
Și-l duci către-obraz și, oh!, îl auzi deodată cum cîntă

O melodie atît de naivă și tristă
Încît ți-amintești c-ai iubit undeva, într-un mic
orășel, cu mulți ani înainte-o verandă sfișietor de frumoasă
Pe treptele-i vechi cu o veșnic pierdută portocalie batistă
Dar, vai!, îți dai seama că ești doar tu singur cu melcul în casă.

Și ca să nu-ți fie urît, împreună cu dînsul, nostalgic, pornești
pe stradele
Ferfenițite de rochii și-n vreme ce el se lipsește-amețit de-o
cișmea
Cu blond robinet și cu jghiabul prelins virginal din dantele,
Iată, veranda atîrnă din nou lîngă tine, în aerul proaspăt,
răscoaptă și grea.

AMORURILE LUI JULIEN OSPITALIERUL

Mult timp am iubit o ceșcuță de ceai chinezească
Pictată cu scene naive din viața fîntînilor pe porțelanu-i subțire
Dar sufletul meu neștiind îndeajuns s-o uimească,
M-a părăsit, alegîndu-și dulapul cel sumbru drept mire.

Apoi m-am îndrăgostit de un blînd șifonier.
De-obicei dup-amiaza, cînd hainele dorm, mă duceam lingă
dînsul

Și mîngîindu-i furnirul, duios și stingher,
Îl sărutam și simțeam că mă-năbușă plînsul.

Pe urmă-am ținut pătimaș la o bilă de fildeș lucioasă
Cu pîntece mic, ce-mi sărea uneori pîn' la buze
Stîrnindu-mi spre seară dorințe ciudate și gînduri atît de
confuze
Încît mă sfiam să rămîn cu ea singur în casă.

Și-astfel mi-au trecut anii limpezi și-acum sfătuiesc răbdător
Melcii prea grași să postească-n adînci butoiașe
Și vag amintindu-mi de oameni — oare ei mai există? —,
pe poliți cu fragezi canari ciuruind papanășe,
Apa de ploaie o las, melancolic, să se-ndulcească în vechi
stropitori...

SECRETUL LUI JULIEN OSPITALIERUL

Voi lua într-o dimineață tristă de toamnă, din magazie, suavul
burghiu

Ascunzându-l sub haină, și-abia respirînd de emoție și fericire

Îl voi culca pe mătăsuri, în casă, și cu glaspapir argintiu

Voi mîngîia, spre-a-i reda tinerețea și patima, trupu-i subțire.

Apoi voi aduce o scîndură moale de plop de la vechile stive
de lemn.

Geluită cu melci și-mbătătată de ploii acrișoare,

Și plin de sfială-o să-nșirui, legat c-o eșarfă albastră la ochi,
găuri, nedemn,

Stringînd rumegușul curat în casete de fildeș cu balamale din
piele de căprioară.

Iar seara, nostalgic, voi parfuma ferestrele mari cu lavandă

Și-n lampă voi pune fitilul cel brav, de pe cînd mai trăia
detectivul Arthur,

Și-atunci va sosi, ca de-atîtea ori, leneș și tandru, prin spațiul
obscur,

Îngerul lui cu zulufi de motan siamez ca să facem, plîngînd,
contrabandă.

PRIMELE TANGOURI ALE LUI JULIEN OSPITALIERUL

1.

Vino la mine să jucăm popice!
Tu bila de cristal, eu cea de puf
Vom arunca-o spre Euridice
Îmbujorați și puri, cu pământul

De rouă fragă la reverul umed
Și-n cap cu pălării de fin batist,
Și cine-o va atinge moale-n suflet
Din magazii o s-o aducă trist,

Cînd după-amiaza face flească murii
Și gramofonul cîntă în neștire
A veșnicie tandră: "Luri-Luri,
Vieața este vis de fericire..."

2

Încins de-un străveziu cilindric godin
Cu mici ușițe și enorme cahle,
Iau iar cuvinte, le sug miezul, ah, le
Arunc spre tine cu candoare, Odin!

Respir ușor să nu stînesc cenușa
Și grațios bag lemne tropicale
Cu miros delicat și burta moale,
Luate (căci le doare) cu mînușa.

Și piersice prăjesc pe tăvi de-alamă,
Alene-mbolnăvite prin piper,
Sfîrșitoare, adormite-n zeamă,
Cu simbur fin, montat la bijutier.

Apoi frec brume roz în castronașul
De bărbierit și-nfiorat tresar
Gîndind cum o să-l spulber pe trufașul
Bob de cafea în rișnițele mari!

3.

În edificii vechi de cărămidă,
Pe canapele moi, ca pe ciuperci
De aur matlasat, mă lăfăi dulce.
Oh, pe plafoane sînt serafi cu vergi

Ce bat la tălpi bezmetice fecioare
Și uneori pe sîni căci au greșit
Cu ei, dezvirginîndu-i, iar pe urmă,
Duiosi, le umplu rănile cu chit

Și-nlăcrimați le iau din nou la pieptul
Lor plin de pene și-n aripi le strîng,
În timp ce ele cu delicatețe
Le trag pe frunte nimburi-le-adînc!

4.

Ți-am adresat o întrebare: Crinul
E-un animal din vremuri de demult
Trist transformat în frăgezimi de chinul
Extazului îndelungat? Te-ascult.

Și mî-ai răspuns: Oh, crinu-i animalul
Cel mai pios, îmbrobonat de-amor
Poartă jiletca proaspătă ca valul
Și-n loc de gură are un izvor

Cu tari miresme, uneori fatale
Dacă-l aduci în silă lingă pat;
Și limba-i se-ndulcește-ntre petale
Ca într-un bot de miel cîrlionțat.

5.

În fragedul picior al unui scaun
Un pește auriu plutește lin,
În melci bat minutarele de rouă,
În fluturi sînt monezile de în.

În sobă arde-un crin cu pară lungă
Turnînd pios cenușa prin grătar,
Serafi uituci cu cepe dulci în mină
În uși de lapte uluiți apar.

Și spre-a luci în sufletele noastre
Din căni adînci miezul de apă-i scos.
Oh, piersice tăiate cu toporul
Pe moi butuci de unt au carnea roz!

6.

Semeț ca roua, blind ca arpacașul,
Viteaz ca fulgul dalb de porumbel,
Înflăcărat de fluturi, trist și frel,
Sufletul meu nu și-a pierdut curajul.

Ci-mbobocind în fragede căpițe
De pătrunjei celești și crini bufanți,
Încheie dulce lanțul vechei spițe
A îngerilor la pantofi cu glanț.

Și de aceea c-o sfială sfintă
Pisicile mă iau de după gît
Și, rușinați, prepelicarii cîntă
La clavecin să-mi treacă de urît.

7.

Ce gratii mătăsoase am la geamuri,
Ce moi capcane-mi pune roua-n prag!
Deasupra casei pîlpîie pe flamuri,
Muiat în ceaiuri, auriu posmag

Pe care-o să ți-l dau în seara clară,
Îmbujorat și tandru, să-l măninci,
Cînd flăcările-ncep suav să doară
În plitele și-n lămpile adînci,

Și-amurguri fericite-adorm în fluturi,
Și se topesc în jgheaburi lujeri vechi.
Destinu-i plictisit. Crude perechi
De miei ling sare. Lin pocnesc săruturi...

8.

Dar cîrlionții ce-i suspină mielul
Îndrăgostit lulea de fragi spuziți,
Vița-ntețită-n franjuri de tot felul
La marile verande, din capriț.

Șipcile dulci în zori când melcii schimbă
Piper pe rouă și pilaf pe flori,
Motanii ce își pun parfum pe limbă
Și, chercheliți, adorm în cimbrișor,

Și-acele putini mici și diafane
Iubind burlane pînă la extaz?
Dar îngerii ce-mi dăruiesc bomboane
Fierbinți și mă sărută pe obraz?

9.

Să luăm surizători străvechea birjă
Spre-a vizita gentili cișmele dulci
Și dimineața, fără nici o grijă,
Cu sufletele-mpăturite-n fulgi,

Să ne spălăm pe față lin cu umbră
Prelinsă de pe-un gri mărgăritar;
Oh, admirînd naivi cum roua umblă,
Am duce-o viață moale de mărar,

Vecini cu melcul și cu leușteanul,
Topiți pe veci în flecăreli de-azur
Și zile-ntregi am mîngîia motanul
Pufos al detectivului Arthur.

MELANCOLIA LUI JULIEN OSPITALIERUL

Julien Ospitalierul va fi îmbrăcat întotdeauna în surtucul lui
 plin de grăsimi vegetale,
 Auster și naiv precum preafericitul Bernard ce supsese din
 sinii Fecioarei Maria,
 Când o să-și descrie în dosul șopronului vechi,
 cu un foarfece galben tăind toporașii creșcuți în sandale,
 MELANCOLIA...

Căci toți l-au uitat. Însă el, surzind sufletește-n azur, nu disperă
 Ci-n fiecare zi, copleșit de viziuni, bate cuie în apă
 Și bea bulion vișiniu, și privește cum trec dirijabile fragede
 prin atmosferă,
 Rugăciuni murmurînd pentru prietenul său, detectivul
 Arthur, lîngă sfintele straturi de ceapă.

Și nimeni nu știe că dînsul îngroapă pe-ascuns
 În glastre de flori, ca să fie parfumul mai fin, patefoane stricate
 Și seara-și dictează doctrina la îngeri, plimbîndu-se
 palid prin casă cu mîinile-i strînse de-un flutur la spate
 Spre-a nu și le pierde, desprinse extatic, în tainele de
 nepătruns...

ÎMBĂRBĂTAREA LUI JULIEN OSPITALIERUL

Tu trebuie veșnic să porți, printre oameni, un fluture-n spate,
tăcut și umil,
Și seara în fundul grădinii să strângi dovleceii elastici în brațe
plin de ardoare,
Și-ncet să te-mbibi de arome, prin șanțuri și magazii diafane,
ca un fitil.
Noi sîntem îngerii tăi grijulii. Am ieșit dintr-un glob de mărar
pentru-ntîia îmbărbătare!

Singuri, pe drumuri înguste de țară, trîntit în lumină, praful
catifelat să-l respiri
Iubindu-l adînc, cum doar roțile și animalele știu și pe urmă,
fără cruțare,
Să torni peste dînsul căldări cu dulceață de trandafiri.
Noi sîntem îngerii tăi serioși. Am ieșit din fîntîni și din stîlpi
pentru încă o-mbărbătare.

Și să-ți amîntești: detectivul Arthur împușca-ndrăgostit
portocala la de o mie de iarzi
Și-apoi unei Doamne necunoscute, c-un fraged abis între sîni
și rozalbe picioare
Înmănușate pios pîn'la coapse, i-o oferea împreună
cu sufletul său; rochia-i galbenă în buline de rouă s-o arzi!!
Noi sîntem îngerii tăi avîntați. Am ieșit din căpițe de crini
pentru ultima îmbărbătare!

JULIEN OSPITALIERUL ÎȘI AMINTEȘTE DE DETECTIVUL ARTHUR

Uneori, către toamnă, când dinții-l dureau atât de melodios
Încît i-asculta fericit și naiv ca pe-un cîntec de limpede harfă,
Copiind în jurnalul său intim (ținut într-un blond samovar)
cu cerneală din boabe de boz
Cele mai blinde și tandre plecări și sosiri ale lungilor trenuri
de marfă,

Sau măsurînd cu un metru subțire și proaspăt de croitorie,
Plin de emoție, fire de ață stinghere
Desfășurate încet de pe moi papiote, prin casă, fără ca nimeni
să știe,
Spre-a se iubi în ungherele calde cu îngeri topiți pe podea de
plăcere,

Julien Ospitalierul își amintea, cu bățai delicate de cord,
De detectivul Arthur, prietenul trist și ciudat, dispărut din
prea multă decență în urmă c-un an;
Parcă-l vedea și acum închizînd portiera brodată de-amiază
a vechiului Ford
Și, cu un ultim claxon de adio, pornit grațios pe șoseaua
îngustă de munte, etern surîzînd la volan...

MARȘUL LUI JULIEN OSPITALIERUL

- UN pelerin fericit rătăcește, cîntînd de plăcere,
pe pajiști, c-un strugure dulce în geantă;
- DOI îngerî răpesc o clătită umplută cu mentă și-n
fiecare seară o dau, pătimași, pe traverse de-a dura;
- TREI fluturi de angora trec pipăind plictisiți mari
bucăți de fîntini mătăsoase pe-aleele-n pantă;
- PATRU acari vor să-și ardă-n cantoane chipiile lor
parfumate la fel și, deodată, de spaimă le
tremură gura;
- CINCI corijente subțiri înțeapă, plîngînd în spatele
școlii, cu sinii pătați de cerneală, vacanța c-un spin;
- ȘASE mici franjuri de la perdeaua portocalie din
vechiul antreu al pensiunii (dar nimeni nu spune)
sînt destrămate puțin;
- ȘAPTE ori șapte fac patruzecișinouă de portocale
î închise-ntr-un cald mușuroi de furnici, acum
și oricînd;
- OPT croitori delicați s-au decis, către-amurg, de pe
gard căptușeala de rouă s-o rupă;

NOUĂ suspine a scos trandafirul albastru din supă;

ZECE e cifra la care se moare rîzînd!

ULTIMELE TANGOURI ALE LUI JULIEN OSPITALIERUL

1.

O, iar zaharisește crini prin casă
După-amiaza-n aerul divin!
Îngenuncheat pe fețe vechi de masă
Din nou secrete fragede dețin.

Dulapuri toropite-mi cad în brațe,
Nostalgice, cu diafanul gând
De a-mi gusta extatica dulceață
A rugăciunii spuse surizînd.

Și-n timp ce-n vînt cuvintele se-mbină
Cu fluturii, iubindu-se frumos,
Mi-e sufletul suflat în lene fină,
În praf de mușețel și-n rouă roz.

2.

Să intri în dulapuri vechi de sticle
Ce te iubesc subțiri, ca-ntr-un delir,
Și-n lemnul de la raft de noduri clare
Să te îmbeți, uleiuri să respiri,

Oțetele să ți le torni în suflet,
În cești cu-nfrigurare să cobori,
Izbit de lapte-n piept, cu nara-n zahăr,
Tot mai suav, tot mai ciripitor,

Pin'ce pierdut prin lămpi, fără nădejde
Împotmolit de-amurg ling-un fitil,
S-auzi sfișietor cum te recheamă
Dulci gîngăveli de ceainicel debil,

Și-ncet, cu-o oboseală grațioasă,
În pelerine moi de bulion
Înlășurat, spre camerele triste
Să te întorci stingher și monoton...

3.

Cugetul mi-e fără nici o pată.
Cu delicatețe și alene
Am învins celeste damigene,
Falnice cetăți de vișinată.

Fierb în jur veșminte și covoare,
Dulci fotolii lin mi se supun,
Așteptat de fragedul magiun
Celofane rup. Clipele-s rare.

Și-și frămîntă-n aer nebunește
Flama invincibilul piper.
Dureros oglinzile mă cer:
Trupu-mi absorbit le adîncește!

4.

Melcul cel mic cu muget lin
Iubea în taină-un serafim
Și bea buton după buton
De bulion c-un gentilom.

Și astfel zilele treceau,
Îngerii blind doxologeau,
Pe pajiști se lua la trîntă
O portocală cu o sfîntă.

Dar în dulapul nesfîrșit
Melcul cel mic s-a-mbolnăvit.

Și-atunci sosi, tăcut și pal,
Un flautist provincial
Cerîndu-și voie să înceapă
Să-i pună perne moi sub ceafă
Melcului trîc, lipit de-o ceapă...

5.

Motanii mei sorb rom pe catifele
Și-mbătrînesc pîftea după pîftea.

O, hai să sugem ciucuri de perdele;
Afară plouă, ploaia va-nceta
Și-o să ieșim blind uluiți pe trepte
De strălucirea șanțurilor vechi,
Din streșini picături o să ne-aștepte
Să ne sărute tandre în urechi,
Bălii cu apă leneș îndulcită
De nostalgie, lîng-un strat de cepi
O să ne ducă iarăși în ispită
Să-ngenunchem, și-atunci o să pricepi
De ce-s atîl de trist cînd cherestele
Trăiesc și mor iubite de-o cișmea.

Motanii mei sorb rom pe catifele
Și-mbătrînesc pîftea după pîftea.

6.

Degeaba port cravată aurie
De fin ca să impun firme de ceai
Și la manșetă, cu melancolie,
Buton de rouă țiplă și corai,

Și umplu cu amurguri vechi bidoane
Spre-a înmuia în untdelemnul lor
Trenul format din fragede vagoane
Prin care umblă domnul conductor,

Și fluturi creți învăț cu sîrguință
Și-n crățiți curăț mazărea zglobiu;
Vai, mi-s obraji rumeni de căință
Și cozorocul veșted la chipiu.

7.

Eu trebuia să fiu în soare,
Să nu cunosc nici un cuvînt
Lăsîndu-mi mîna ca pe-o rază-n
Fintînile de pe pămînt.
Și bun prieten cu cristalul
În proaspăt m-aș fi-adăpostit,
Fără să-mi tulbure tăcerea
Femeile cu pas greșit.

8.

Mi-e teamă de o portocală!
Ea este-adîncă și rotundă!!
Mi-am pus costum cu fulgi de gală.
Oh, simt cum trupu-mi se scufundă

Ca într-o baie, alene,
Spre miez, acolo unde-i bine,
Cu fragede genuni în gene
Și ceața pe dulceați fine,

Să fii pecetluit de-amiază.
Zădarnic cei rămași în casă,
Deasupra, de pe-un țărm de vază,
Mi-aruncă frîghii de mătășă.

9.

Nu am nici un regret ca să mă certe.
Prin simțurile mele schimbătoare
Plutesc încă bucăți subțiri de soare,
Fărădelegi de vis, dorinți incerte.

Pe punți lucioase, printre fenomene,
Ținîndu-mi liric cumpăna c-un crin,
Înaintez puțin cîle puțin,
Umbrit de somn, catifelat de lene.

FERICIREA LUI JULIEN OSPITALIERUL

Mi se dăduse voie să-l privesc și un timp am fost fericit. În diminețile de vară mă trezeam bucuros și nerăbdător. Mă îmbrăcam repede, mă bărbieream (niciodată nu mi-aș fi permis să mă duc nebărbierit), beam ceașca de lapte, mă mai uitam o dată în oglindă și plecam. Era rece și curat și scrobit ca un guler de cămașă de mire. Temelia-i înota, aproape transparentă, în rouă. Mirosea. Parcă s-ar fi parfumat anume pentru mine cu lavandă! După-amiaza, de data asta toamna, când soarele cădea aiurit și alb peste el, mă fascina. Fiecare cărămidă se deslușea limpede și clară, continent zaharisit în aerul moale, pierzându-și greutatea, mai mult plutind decât stînd. Copacul își plimba umbra pe dînsul cu precauție, pipăindu-i orice amănunt, lenevind nepermis de mult pe cîte-o cărămidă mai frumoasă, mai dragă. Tăceam uluit, cu sufletul sfîșiat de mîhnire. Pentru că după cîtiva ani am ajuns și la asta. Desigur, știam că e un zid, știam că a fost ridicat de cineva; uneori după ce ploua căpăta o culoare atît de ciudată încît îmi venea să-l mușc, să-i mănînc pofticios cărămidzile umede, făinoase, inecăcioase, altădată îl atingeam cu mîinile, cu obrazul și, ca să mărturisesc totul, pînă la capăt, într-o seară chiar am îngenuncheat copleșit de nemișcarea, de stăruința lui majestuoasă de-a dăinui. Dar, și aici trebuie să scriu cuvîntul cel mai potrivit, însă și cel mai dureros, *nu-l înțelegem*. Era ca și cum aș fi vrut să-mi amintesc de-un vis simplu și blind pe care-l simțeam încă împrăștiat în mine, neevaporat, irizînd cîteodată

orbitor, vis mîndru și pur ce-mi înlocuise trupul c-o sîtină,
c-un stîlp, sau c-un flutur. Și fără-ndoială că numai așa, amîn-
tîndu-mi-l, aș fi putut pricepe. Și-atunci, oh, Doamne-Dumne-
zeule, sînt sigur, absolut sigur, zidul m-ar fi iubit!

FÎNTÎNA LUI JULIEN OSPITALIERUL

Din ziua în care mi-am propus să construiesc o fântină, nu m-a mai interesat nimic altceva decît locul unde o voi face. Doream să fie cît mai aproape, să pot bea apă oricînd, indiferent dacă afară plouă sau e-ntuneric și mi-e frică de bolovanii cărării. Grădina pe care o aveam, cu pomi fructiferi, cam neîngrijită, era destul de mică. În octombrie plutea un miros fetid de melci fermentați, prunele se topeau voluptos, în plimbările de dimineață, prin rouă, nuci cu fitil pocneau sub tălpile mele pudrate. La început m-am gîndit s-o fac aici, dar am renunțat curînd. Exista pericolul să fie înfundată de fructe. Iar un capac m-ar fi indispus! Astfel că am ajuns la concluzia frumoasă și demnă de mine că cel mai bun lucru ar fi s-o săp chiar în casă. N-are rost să mai enumăr avantajele. Și-n plus, aerul odăii ar fi fost mereu fraged, trandafiriu, parfumat lacom de răsuflarea fîntinii. Bineînțeles, trebuia să-mi iau adio de la cumpănă, tavanul fiind prea jos. Dar, la urma urmei, nu-i mai plăcut să-nvîrți o roată gălbuie, înjghebată din lemn tare, și s-auzi scîrțîitul dulce al lanțului în propria ta cameră?

Hotărît, deci, asupra locului, avînd materialele necesare, nu mi-a rămas decît, mîndru și plin de ambiție, să mi-o construiesc singur, cu mîinile mele. Ziua săpam ca un diavol, cu ușa încuiată, iar noaptea, cînd nu riscam să mă vadă nimeni, căram pămîntul c-o roabă. Și-ntr-o sîmbătă seara — fîntîna avea un ghizd trainic, iar apa pîlpîia în adînc, nobilă și buclată — m-am îmbrăcat în costumul meu moale și pufos, croit dintr-o veche stofă moștenită, am pus patefonul pe masă, i-am întors mani-

vela și, emoționat, în ritmul unui vals cu clopoței, am scos prima găleată. Îmi auzeam inima ticăind. Cană după cană, apa feciorelnică și tandră lunecă pe gît ca o consolare divină, primită de la cineva nesfîrșit de blind, pentru toate mizeriile vieții mele de pînă atunci.

Totuși, bucuria aceea deplină și licăritoare nu a durat mult. Căci, deodată, tot într-o seară, tocmai cînd ridicam înmănușat un pahar de cristal, mi-am dat seama că nu mai pot fi mulțumit. Avea loc, fără îndoială, un proces de alterare, o vestejire a luciului răcoros, insesizabilă pentru alții, dar nu și pentru mine, amant rafinat și capricios al apei. Găleata și apoi cana sau paharul, oricît de delicate, îi deflorau aroma de miez crud, o deformau fatal, mi-o dăruiau, chiar dacă grațios, ca și cum ar fi fost a lor. În pribegia ei de la culcușul lichid pînă la gura mea, în calvarul acela interminabil, prin atmosfera prea caldă pentru dînsa, simțeam c-o încearcă o tristețe de nesuportat. Și cedînd cu docilitate găleții, știam că durerea de a-și rupe trupul fragil în bucăți albe și reci e chinuitoare. Drept care, cavaler nedezmîntit, m-am decis să cobor eu însumi în fîntînă ori de cîte ori îmi va fi sete.

Au trecut astfel două săptămîni. Coboram și urcam c-o sprinteneală uluitoare. Ajuns la apa timidă, ținîndu-mă strîns de pietre, mă aplecam și-i sorbeam neliniștit și galant undele subțiri. Uneori stam ceasuri întregi agățat într-o poziție destul de incomodă, dar ce conta! Fericirea avea acum o cu totul altă substanță, necunoscută înainte. Dorința îmi îmbujora fața. Eram din ce în ce mai nestăpînit. Pînă cînd, o sete cumplită, continuă, nefirească m-a făcut să cobor definitiv. Și cînd am intrat în apă mi s-a părut că nici nu cad la fund. Și-ntr-adevăr, o vreme m-am legănat sfîșietor de lin pe suprafața verzuie și calmă, parcă amintindu-mi de copilărie, parcă respirînd într-un

fel gingaș, nemaiîntilnit, cum doar plantele știu să respire sau poate îngerii – o lungă și delicioasă desfacere a mirării în Ether...

CONFIDENȚA LUI JULIEN OSPITALIERUL

Am vrut adolescența să-mi închin
Dulcilor jafuri de fecioare, însă
Numai de rouă nu mi-a fost respinsă
Privirea desfăcută ca un crin.

Sori de amiază asfințind în piept,
Am ridicat cuvinte luminoase
Să bată-n vînt și-am început s-aștept
Femeile cu nume de mătase.

Dar n-a venit nici una... Cine-anume
Ca mine de tăcut a mai rămas?
Acul lucind de spaimă-al unui ceas
Mă caută stăruitor prin lume.

Cu timpul, plictisindu-mă efortul inutil și anost pe care mi-l cerea bunătatea, istovit de o prea lungă așteptare a fericirii ce credeam că-mi va fi dăruită drept răsplată, am început să exersez timid, apoi tot mai îndrăzneț, mai necruțător, mai rafinat, cruzimea — ultim deliciu al singurătății mele. Andreele purificate-n untdelemn de zarnacadele, luate spre seară cu-o delicatețe infinită în mâini și petrecute voluptuos prin inima fragedă a unui ceasornic de bucătărie, mă făceau să jubilez. Cu-o bucată strălucitoare de țiglă — o sfârșisem pățimaș și abil! — tăiam, ingenuu, viscere moi de fântini, vii încă, palpitând în găleți emailate cu toate dibaci arcuite peste carnea suavă. Curios, fără nici un scrupul, desăvârșindu-mi gloria de asasin manierat, sfîșiam cu așchii proaspete de salcîm aluaturi dospite blînd, plăpumi cusute cu ață tare în romburi portocalii, vestoane subțiri de vară, micșunele și mingi. Uneori, exasperat de monotonia faldurilor, smulgeam euforic perdelele grele și vechi — de mult spărsesem geamurile, fremătînd — și le tocam, îmbibîndu-le mai întîi cu oțet, ca să usture, franj cu franj, pe pajiștea din fața casei. După amiaza (dar asta se întîmpla cîteodată și puțin înainte de amurg, principalul fiind ca lumina să aibă o lîncezeală de vis izbit în catifea) țărșii înfipti zglobiu în paianjenii din colțurile magaziilor, sub maldăre de zdrențe — hainele mele de gală ferfenițite la baluri de binefacere — îmi îngăduiau să rîd în hohote, pînă la lacrimi. Petreceam zile întregi strivind coropișnițe naive și monstruoase în țîșini de-arpacas, sfredelind melci devotați cu burghiul, flagelînd fluturi de marfă din plăcerea de-a auzi pocnetul

aripilor frînte în dosul latrinelor văruite trandafiriu. Cînd ploua, ca să pot nimici eu însumi cît mai multe bile de apă, umpleam exaltat curtea cu umbrele deschise-n suprafețe senzuale și plane. Nu mai eram prieten cu nici un parfum. Ademeneam aromele în flacoane de sticlă șlefuită și rece cu-o gentilețe perfidă de copil fanfaron. Iar pe cele care nu cristalizau imediat, renunțînd pe veci la vagabondajul lor virginal, le vărsam în gropi imunde clocotînd de luxura duhorilor; și nările mele se amuzau! De obicei alegeam cărămida cea mai topită-n surisuri, cea mai umil înverzită de brusturi și o pisam pe plăci de faianță, anume pe plăci de faianță!, spre a-i mări rușinea. Gardurile-abia închegate, cu leațuri încă îmbujorate în jurul cuielor, amintînd finețea gleznelor lui Isus, putrezeau armonios în sufletul meu scelerat. Pînă la urmă am spînzurat legume (ce viciu!), am rupt bulioane, am trîntit peme în trenuri la bariere, am scos din răzoare, de pleoape, îngeri cu țipătul scurt. Nimeni nu-mi cunoștea încîntarea! Prăbușit în fotolii uzate, cu fruntea împurpurată de noi și adînci bucurii, eram *Campion al Cruzimii!!*

CÎNTECE NAIVE
(1976)

CÎNTEC NAIV

Să fim anonimi ca dovlecii
Și fleți și suav răpitori
De suflete-nchise-n fecioare.
Pe mingi să ne scrim. Iar în zori
Să batem din palme la rouă
Muiiați pîn' la piele-n destin.

Poeți, un surfs ca de teamă
Pe străzi umblă brambura lin.

MIEREA LUMII

Închisă într-un crin mi-e viața,
Mîinile-mi tremură-n parfum,
Luminile îmi taie fața.
Vai, nu mai știu nici cînd, nici cum

M-a prins în ghearele lui calde
Un fluture crepuscular.
Alături mie, copilandre
Torc mierea lumii din mărar,

Funii sfîințite leagă timpul
De pădăii, roua-i țigaie.
Îngeri gigantici țin cu schimbul
Deasupra-mi jerbe de văpaie!

BALADA POETULUI DE DUMINICĂ

Eu sînt un poet de duminică.
La haina mea roz am o mîneacă

Albastră, cealaltă vernil.
Eu scriu doar în luna april

Și-atunci nu mai mult de un vers
Pe care deja l-am și șters.

Îmi plac portocale și sîni.
Iubita mea are doi sîni!!!

Ea dă samovarelor lustru
Cu dinșii, schimbînd la ceai gustul

Și ține morțiș să-i învețe
Cititu-n zaharnițe crețe.

Dar cîteodată sînt trist,
Vai, parcă nici nu mai exist.

Sparg mingi cu andreaua și pești,
Ucid păpădii cu calești,

Cu îngerii roua din șanț
O beau pîn'la ultimul sfanț!

INVITAȚIE LA DOLHASCA

De ce nu vii să bem din șanțuri apă
Cu mormoloci și raiuri dulci în ea,
Să ne-mpletim cruzimea-n cozi de ceapă
Și să ne batem joc de catifea

Rostogolind pe dînsa bile calde
De ied timid și melancolic miel?
O, dac-ai ști cît de nostalgic arde
În lămpile adînci fitilul frel,

Și cît de-mpalidat de-amor e cerul
Topind la piept un soare zbuciumat,
Ți-ai scotoci de rouă șifonierul
Flogistic și-ai sosi într-aripat!

MIC TRATAT DESPRE PLĂCEREA DE A BEA BOSTANI CA MIEREA

La capătul unui burlan
Se pune cel mai dens bostan
Și-n orele de după masă
Se suie răvășit pe casă
Și se suspină prin burlan
Tot mai adânc, mai diafan,
Și-atunci bostanul, din solid,
Devine luminos lichid
Evaporîndu-se prin tub
Într-un incub și un sucub
Ce te invită, triști, la dans
Pe țiglele cu fin balans,
În timp ce iarăși sub burlan
Se solidific-un bostan.

VIATA LA ȚARĂ

Nu trebuie, iubito, să te miri
Că geamurile-s roase de zefiri
Și nici că din dulapuri, cu răsfrîngerii,
Paharele lovesc geloase-n îngeri.

Iar apa dintr-un crin de-o scoți cu cana
Nu te mîhni cînd ți se-ntoarce geana
Pîrlită de parfum, ci-n timp ce-ți scriu
Pune la copt dovleac portocaliu.

Apoi, ca să vinez melci de aprile
Și rîme roz, dă-mi flinta cu fitile.
Și pantalonul de poet, bufant,
Calcă-l solemnă cu un diamant.

CÎNTEC NAIV

Un pește mic și foarte trist
Din heleșteul contelui
S-a-ndrăgostit de-un ametist
De la inelul contelui

Și-ntr-o caleașcă a sosit
Să ceară mîna contelui
Dar refuzat și-adînc jignit
Muri sub ochii contelui

Atuîci un falnic servitor
Din ordinele contelui
Îl prepară cu cimbrîșor
Pentru motanul contelui.

Trecerea mea prin lume a fost o aventură
Cu sute de primejdii în fiecare clipă.
Îmi atîrna albastră în iarbă o aripă
Pe cînd cealaltă-n soare se-nfăşura mai pură.

O pînză de păianjen mi se părea pe umăr
Atît de grea, dar mîna n-o ridicam s-o scutur,
Şi mă mîhnea o gîză, şi zile fără număr
Simţeam pe suflet umbra lăsată de un flutur.

POVESTEA CAVALERULUI CU BRICI

Trăia într-un castel, pe Rin,
Un cavaler ce din capriciu,
Gustînd bobîțe din ciorchin,
Tăia șipîrlele cu briciul

Și-apoi le prepara în sos
De leuștean și portocale
Și preasupușilor, voios,
Le da în de-alabastru oale.

Și azi așa și mîine-așa
Pînă ce-o slujnică fecioară
Rămase din mîncare grea
Și se-aruncă în scoc la moară.

Iar castelanul nostru-amar
Visă de-atunci întreaga-i viață
Șopîrle cu sîni albi și mari
Stringînd copile dulci în brață...

CÎNTEC NAIV

Să ne iubim în pălării de fetru,
În solnițe cu fluturi moi, sub masă
Pe pătrunjei și țelini ca finetul,
Lângă oglinzi cu căptușeala groasă.

Iar seara, durdulii și-n pielea goală,
Scăpați de haine ca de o tortură,
Să facem baie într-o portocală
Coaptă de-amor, cu vorbe dulci în gură.

SCRISOARE

Primește-mă, iubito, cu simbrie
La sinii albi și ți-oi sluji frumos!
Voi face foc alchimic în chilie,
Cu leuștean spăla-voi lin pe jos,

Și-n măhuri galbene cu coada lungă
O să adun paianjenii hoinari
Ce-atît de mult în păr vor să-ți ajungă
Călătorind îndrăgostiți pe var,

Și casa-n garduri proaspete și fine
Ți-o voi împrejmui ca să-ți păzesc
Sufletul blînd și coapsele haine
De băiețandri cu suris diavolesc

Ce îți trimit bezele printre leături
Și-ți dau să guști bomboane cu parfum,
Iar seara voi aduce două brațuri
De bibliei moi sub plăpumi să le pun,

Fără păcate dulci să-ți fie somnul
Și să visezi doar sfinți și izmă creață!
Primește-mă iubito, întru Domnul,
La sinii albi, pe-un sfanț, slugă pe viață!

FAUN

Crescut de nimfe pin' la treisprezece ani
În parfumate scorburi de platani
Și din ulcior hrănit cu sucul dulce
Ce în Arcadia din vaci se mulge,
Am ajutat un timp melcii la treabă
Cărint cu sirg roua și bruma-n roabă
Și am umflat pe-ascuns cu țeava mărul
Fără să afle zeii adevărul.

Azi m-a mușcat un crin de suflet
Cu dinții calzi și ascuțiți

Și botul pipărat de umed
Ce-n prima clipă nici nu-l simți.
Dar cât de tare m-au durat
Trupul și mințile spre seară!

El, în surisu-i nentrupt,
Sta moale, cu parfumu-afară,
Pe laba-i dulce, fără umblet
Și-n scâfîrlie plin de-arginți.

Azi m-a mușcat un crin de suflet
Cu dinții calzi și ascuțiți.

ELEGIE

Copilă dulce, rîma trece,
Drugii de rouă se topesc,
Un fluture cu burta rece
Plutește-n ceaiu-mi chinezesc.

În burg din zidurile calde
Picură-ncet cuie de fier,
Șopîrlele înghit smaralde-
Le domnului bijutier.

Și iarăși sufletul ni-l pierde,
Pe străzi întortocheate lin,
O balama pictată-n verde
Și care scîrțîie-a destin.

E-atîta liniște și-atîta nemurire
În pietrele ce nu știu să respire.

Boii se-adună galbeni lîngă apă
Și se gîndesc de unde s-o înceapă.

Măgarii cresc uimiți și cruzi din rouă
Să vadă cum țestoasele se ouă.

Vacile cad trîntite de ugerele lor
Nemulse, și cu ochii limpezi mor.

În mîină c-o fresie
Îți scriu o poesie.

Nu-i vorba de-o plîngere,
Iubitule îngere,

Și nici de-o afacere
Ce-ar fi să ne macere

În zori pîn'la suflete
Ci numai de-un fluture

Dormind pe o scîndură
Ce-adînc mă îngîndură...

CÎNTECEL

Floare limpede și grea,
Cu trupul într-un pahar
Așezat pe masa mea
Din lemn de ienubahar,

Lasă-mă hain să-ți smulg
Sufletul cu nările
Și pe urmă să-mi încurc
Prin lume cărările...

SCRISOARE

Pentru ce se duc, Nichita,
Trenurile lungi pe linii

Tremurînd de infinita
Gingăşie a luminii?
Şi de ce se iau la harţă
Îngerii lângă cantoane?
De ce are roua scoarţă
Şi amurgul vechi bidoane
De ulei pentru elita
Leuşteanului grădinii?

Pentru ce se duc, Nichita,
Trenurile lungi pe linii?

CÎNTEC DE FAUN

Scaieții se sărută ușor cînd bate vîntul,
E-o sfișiere crudă de fluturi în lumină,
Izvoarele spre alte izvoare se înclină
Și Chloe după maluri își leapădă veșmintul.

Ascuns în buruiene n-o să-ți mai cînt din flaut.
N-o să-ți mai scriu poeme. Poemele-s cuvînte.
Sînt faun și e timpul prin scorburi să te caut
Ca să te frîng în iarba înaltă și fierbinte.

Aștept din partea verii
Un flutur capital
Cu aripile-n flăcări
Și proaspăt iz de cal

Să-mi bată dulce-n țigla
La ora anumită!
O, l-aș hrăni din cratiți
De fragi încinși pe plită

Și nu i-aș stringe friul
Nici șeaua, ci-amândoi
Am sta trîntiți pe preșuri
Bind sticle vechi de-oloi...

Trăiesc la barieră
Mari fluturi ce disperă
Că nu mai pot să treacă
La noi din lumea greacă.
Ci țipă-acolo singuri
Până ce morți de friguri
Sînt îngropați sub șine,
Printre traverse line,
Pe unde trec marfare
Cu scînduri răpitoare
Și-s palide cantoane
Muiate-n bulioane...

CÎNTEC NAIV

Ce corp subțire are clipa!
Eu sînt naivul ei copil,
Parfumurile le distil
Ca limbile unui pistil;
Și mobilele ondulează,
Sînt munți în cărți de geografie,
Uimit susțin pe miini o vază
Și-o duc plîngînd în dreptul frunții...

E timpu-nvinețit pe-alocuri
Pe unde zilele sînt reci.
Cumînți traverse, linii seci:
Destul! În sufletul meu toate
Iubirile îs deraiate!
O, fluturi, inimi desfrinate!

ÎN BUCĂTĂRIE

Miresme stau pe masă ca niște spade late,
Legume-și țin răcoarea-n catifelate pungi,
Pereții ne ignoră, purtînd cu dignitate,
Pătrunși de var, blazonul păianjenilor lungi.

Vai, în bucătărie cui poți să îi explici
Că ne e foame numai de vis cînd la perdele
Vom ridica în soare ca să privim prin ele
Sticle de-oțet în care s-au înecat furnici.

Dar ce neașteptată și nouă întîmplare
Ne-ademeneste și ne-nspăimîntă totodată!
Spre trupurile noastre-o caisă se dilată
Cu-o poftă vegetală ca să ne, ah!, omoare.

Cînd o să vin prin înserarea clară
Voi flutura în vînt ștergarul pur
Cu patru crini purtați de o fecioară
În mîină peste-o pajiște de-azur.

Scoate-mi atunci, iubito, din cămară
Vechi vișinate, brave saramure
Ce cerul gurii dulce-mi alintă
Depart de cetățile sperjure,

Pune pe flăcări plitele de aur
Și-n străchini opărește cimbrisor,
Și-mpurpurată ceartă-mă sonor
Căci mi-am riscat iar viața c-un balaur.

BOCET DE ADULT

Poate c-ar fi trebuit,
De cît sînt de amărit,

Să-mi dau drumu-n infinit
C-un flutur legat de gît.

Vai de păpădia mea
Ce-n abis se scutura

Suflată de oameni răi,
Reparata hăi!

POVESTEA UNUIA DIN ÎNGERI

Eram un înger serios
Dar m-a vrăjit un diamant
Și-ntr-un castel cu crini pe jos
I-am devenit curînd amant.

De-atunci toți îngerii ceilalți
Mă ocolesc ca pe un iz
Cînd sug bomboane dulci cu malt
Sub ziduri vechi de cărămizi.

Și-n magazinele pustii
Păianjenii fac plase-n rîs
Spre-a-mi prinde-aripile de vîi
Și-a mi le unge cu sacîz.

Și rîme roz, în cîte-un gang,
Ies fragede din caldarîm
Căci vor, mînjindu-mă pe rang,
Cu buzele să le sfărîm.

Și însuși fluturii mei freli,
Ce-i foloseam drept caligrafi,
Îmi toarnă în urechi birfeli
Subțiri, ca pe-un albastru praf.

Și-n jur doar măselariți cresc
Și încă asta nu-i destul,
Oh, lucrurile se topesc
Dacă le-ating cu degetul!

Ci eu, cu sufletul bufant
De poște, ca din rouă scos,
Mă lăfăi cu un diamant
Într-un castel cu crini pe jos!

Dacă numai crinul
Vrea gură de crin
Îndulcindu-și chinul
Parfumului lin,

Dacă numai cana
Cere altei căni
Să-i deschidă rana,
Răni sîntem pe răni,

Miere ruptă-n miere,
Îngeri palizi, o!,
Strivind cu plăcere
Coropișniți bleu!

SCRISOARE

Sint fericit, arare
Îmi dau un fin balans
Rachiuri de mărare
Topite-n Île de France,

Iubesc pe Reparata,
Divina cu trei sîni.
Mi-e sufletul ca pata
De micșunea-n fîntîni

Și jubilînd, din mîzgă,
Cu-o bucurie-adîncă
Îți scriu pe-un ou de gîscă
De angora, cald încă!

ELEGIE

Vino, cuminți, la ora de tristețe
Să stăm în bănci. O, cumpără-ți caiet
Cu pătrățele. Azi o să ne-nvețe
Severa rouă marele-i secret!

Nu trebuie cu sînii sau cu guma
Dac-ai greșit ceva să ștergi, doar știi
Că literele ce le face bruma
Sînt sufletele noastre străvezii.

Căci o să fim curînd chemați la tabla
Acea neagră cu burete roz
Să explicăm (și-o să-ncercăm degeaba)
Iubirea ca pe-un fluture pletos.

CÎNTEC NAIV

Iubiții sînt îngeri lăsați
În pauză ca să se joace.

Ferindu-se doi cîte doi
De lume, de-o vreme încoace,
Aripile lor își desprind
Din bumbi și cu coapsele pline
Și ochii aproape închiși
Petrec într-o dulce rușine.

Și dînsul glăsui așa
Fecioarei stînd în fața lui:
"De îți sînt drag mă vei urma
La capătul pămîntului."

Și-i dăruî trei elefanți
Și o panteră cu ochi verzi
Ținută de-un pitic în lanț
De-argint: "Ai grijă să nu-i pierzi."

Și-apoi plecă strîns în veșmînt
De crini cusuți mărunt, iar ea,
Neprețuindu-i sfatul blînd,
Bătu piticul c-o nuia,

Și trompele le răsuci
La elefanți, și cu un ac
Înfipt în dreptul inimii
Panterei îi veni de hac.

Pe urmă lanțul de argint
Îl duse-n taină la zaraf
Spre-a se întoarce tîrînd
Un cufăr uriaș prin praf...

ELEGIE

Ții minte fluturele-acela trist, din vînt,
Cu două colturi cu mînerule de-argint
Asasinînd grădini și surfîzînd?

Îți amîntești de o căpșună mare
Ce se ruga de-un înger s-o omoare
Din dragoste, călcînd-o în picioare?

Dar de cișmeaua care, într-o curte,
Trăia-mpreună cu șopîrle scurte
Și moi fără să-i pese de insulte?...

Eu sînt total învins de rouă,
Definitiv trăsni de crini!
O, Reparata, dă-ne nouă
Lumina celor trei calzi sîni

Și nu ne duce în ispită
Cu ei ci poartă-ne sublim
Ca-ntr-o caleașcă infinită
Spre-un cer ținut de-un serafim

Unde-o să bem o săptămînă
Dintr-un cristal întors pe dos,
Cu spini încolăciți la mînă,
Copilăria, dureros...

BALADA CRINILOR CARE ȘI-AU SCRIS FRUMOS

Trăia într-un oraș din miazăzi
Un crin înzăpezit în datorii

Care primea, scrise pe pluș cu lapte,
Scrisori de la alt crin, din miazănoapte;

Oh, pentru cruda lor corespondență
Aveau cea mai naivă diligență!

Ei își tăiau cu zimții de la timbre
Miresmele-ntre dinșii să le schimbe,

Poștași înflăcărați puneau ștampile,
Cîntînd din corn, pe sacii cu pistile,

Plicuri adînci pudra, sculat din zori,
Însuși directorul caleștilor!

Dar crinul ce trăia în miazăzi,
Fiind înzăpezit în datorii,

Îi răspundea din ce în ce mai rar
Celuilalt crin ce bea pe-ascuns mărar.

Apoi tăcu de tot. O rouă grea
Strivi parfumul amîndurora.

Și astfel cei doi crini nu și-au mai scris,
Poștașii au murit, poșta s-a-nchis,

Doar uneori mai trece monoton
Prin bulion un vechi poștalion...

ELEGIE

Telali duioși îți cîntă-acum prin ganguri
Fustele calde ca pe-o amintire,
Spîterii mai storc izuri, după ranguri,
Și-amor din rufăria ta subțire.

Și-ți mai aduc în zori poștașii timbre
Cu nuduri și ștampile moi îți pun
Pe pragul casei. Roua vrea să-ți schimbe
Patul în schit pentru făcut minuni.

Și-n firme dulci pictați-s cu mult soare
Ciupicii veșnici peste o lălea,
Iar eu îți fierb sutienu-n samovare
Spiritul sîrurilor să ți-l pot bea!

CÎNTEC NAIV

Roua

Se plimbă cu șarpele boa.

Nuiaua

Se plimbă cu catifeaua.

Durerea

Se plimbă cu mierea.

Dar tu,

Cu cine te plimbi psihi-mu?

BALADA DISPARIȚIEI LUI J.O.

E timpul să dispari, bătrîne J.O.!
Degeaba, ca să uiți, joci domino

Și pipăi la oglindă, pe mătase,
Spre-a-ți trece de urît, omizi pletoase.

N-auzi în frîna unui vechi vagon de marfă
Cum cînt-un înger stingerea la harfă?

Nu simți, pe masă, către-amurg, în cană
Cum apa-ncepe să miroasă-a rană?

Privește blînd, te cheamă din azur
Motanul detectivului Arthur

Și însuși dînsul, detectivul sfînt
Ce-a fost cîndva îndrăgostit pe-acest pămînt.

Ia-ți rima credincioasă. Reparata
Cea cu trei sîni ți-a pregătit fregata.

Las-o rîzînd prin somn în pielea goală
Pe Leprocika-n Leprozeria Ideală

C-un șarpe mic de angora sub pernă:
Virgină, repetentă și eternă

Și fă la toată lumea din batistă
Șoptindu-le că viața nu e tristă;

Fiindcă, vezi, ce mai încoace și-ncolo,
E timpul să dispari, bătrîne J.O.

BOCET DE ADULT

Casa nu mai are sobă
Nici hainele garderobă.

Fluturi explodați în sos
Mi-au întors viața pe dos.

Căci nimic nu mă consolă:
Geaba melci umpluți la rolă,

Geaba îngeri ce-mi perfir
Roua ca pe-un chilipir,

Geaba chiar femeia goală
Și-n gură cu o portocală;

La treizeci și cinci de ani
Stau și plîng printre motari.

ELEGIE

O, magazine de mărfuri!
O, secole vechi de zahăr!
Sînt șampilat de îngeri,
Nu pot să mă mai apăr.
În săli de așteptare
Cu miros de harbuz
Beau iar dulci deciletri
De-amurg și fac abuz
Cu timbre dăruite
De factorul poștal,
Și-ador cîntarul gării
Și-aromele de cal,
Și-ascult traverse calde
Sub linii spunînd: ah!
Și scriu scrisori naive
Pe benzi de telegraf
Cu chimicul, în gură
Muiat, ca la-nceput.

Mi-e sufletul biletul
Pentru-un marfar pierdut.

CÎNTECEL

La iubita mea la poartă,
Amor trist, viață deșartă,

Stă o păuniță moartă,
Amor trist, viață deșartă,

Drept în piept de rouă spartă,
Amor trist, viață deșartă,

Fluturii să și-o împartă,
Amor trist, viață deșartă...

ULTIMA ELEGIE

A fost un timp cînd vă spuneam și vouă
Umila mea părere despre rouă

Și chiar purtam, topită-n fragi, pe scuturi
Umila mea părere despre fluturi,

Iar uneori v-a speriat puțin
Umila mea părere despre crini

Și parcă și acum plutește-n burg
Umila mea părere despre-amurg...

ULTIMA BALADĂ

Singur, în lumina albă,
Sprijinitu-m-am de-o nalbă

Fericit că pot s-aștept
Fluturii să-mi intre-n piept

Și am stat pînă-n amurg
Privind îngerii cum curg

Peste un perete blînd,
Lîngă nalbă-ngenunchind.

Iar apoi, cînd s-a-nnoptat,
Am rupt nalba și-am plecat

Și nimeni nu mai știu
De-atunci de trăiesc sau nu...

ADIO, ROBINSON CRUSOE
(1978)

ELEGIE

Bucătării, bucătării de vară,
Creme de zahăr ars strălucitoare,
Mari șervete de-azur, dulapuri-sfinxe,
Dulci utopii din linguri vechi prelinse;
Sîinii aici sînt plini, coapsele grele,
Miresmele iau foc de la perdele,
Luminile s-așează lin pe scaun,
Din cratițe bea lapte prins un faun,
Nasturii cad subțiri de la cămașă,
Bucătării încinse, pătimișe...

STICLE

Sînt sticle cu toracele îngust
Și umeri transparentî neluate-n seamă
De cei ce au idei. Ele reclamă
Prezența mea. Știind c-o să le gust
Se prelungesc anarhice spre mine
Cînd trec pe lingă rafturi, din instinct.

Doar în alcool exploziile fine
Ale iluziilor se aud distinct.

CÎNTEC NAIV

Noi vrem să cîntăm la pilaf
Perdele cu murmurul blînd.

Oh, viețile noastre, din praf,
Tresar uneori surizînd
Cînd trece pif-paful seral
Alene prin timpul viran.
"Noi nu vrem să fim geniali"
Ci veșnic să spunem: Miarlam!
Dormind fericiți sub cearceaf
Și fără să scriem vreun rînd

Noi vrem să cîntăm la pilaf
Perdele cu murmurul blînd.

Îți trimit un ecuson,
Cel mai gingaș și mai trist.
E barat cu bulion
Și-n triunghiul de deasupra
Are-un melc cu crucifix
Care ține pe un corn
Patru fluturi ce-și beau supă
Cu cravatele la fix.
Iar în cel de dedesubt,
Lâng-un domn cu portocală,
Două rime pentru supt
În clipe de plictiseală.

ELEGIE

Covoarele-și tulbură-n vagi după-amieze
Grădinile calde cu plante obeze
Și vechi animale cu suflet de lână
Vor iar lângă scaune-n veci să rămână.
Oh, câmile-și dau una alteia gura,
Pe mese sînt fructe ce-și sfarmă armura
Și-i poate și-un cîntec uitat de-un seraf
Ce lasă să-i cadă moi bile în praf.

Afară copiii rup măduva grea
A apei ce blînd a fișnit din cișmea
Și fug de burlanul cel lung să nu-i soarbă
În pod, unde este o bufniță oarbă.

Apoi nu se-ntîmplă o vreme nimic.

Insecte cu frica închisă în plic
Așteaptă. Privesc melancolici pe geam
Cu ochii albaștri, motari de Siam

Ce nu pot pricepe cu mintea, pufoșii,
Pe domnii ce-și taie salate de roșii
Cînd ei doresc carne și carne și carne
Ce-acum și de-a pururi în somn să-i răstoarne.

Cînd aerul cade, prea greu,
La frageda crinilor bază,
Sfințească-se sufletul tău
În alba lumină de-amiază

Și fie-ți, în tîrgul cel orb,
Cu fluturi curgînd monoton,
De-a pururi, icoană, un ciob
Extatic de vînat sifon.

Mi-s genele cîrlionțate
Și buzele fin despicate
De dragostea unui heruv
Ce mă distruge și-l distrug

Oh, pentru tulburii lui nuri
Am achitat mii de facturi
În fluturi ieftini de cîmpie
Și-am locuit o coșmelie

Scobită într-un diamant
În anotimpul sufocant!

ELEGIE

În magazine cu șobolani bătrâni
Unde îți intră orele-n plămîni
Mă preumblam c-o dulce gravitate
Pe lingă pompele de flit stricate.
Cutii cu cremă neagră pentru ghețe
Sufletul pur știau să mi-l desfete
Și mă-mbătau cu-aroma lor sublimă
Butoaiele adînci de motorină.
Păianjenii murați în lămpi cu gaz
Îmi lunecau cu grijă pe obraz,
Primusuri mari, lucioase, de alamă
Mă-nțelegeau și mă luau în seamă.
Priveam uimit cum lucrurile-apar
Și se scufundă-n hăuri de mărar,
Cum ruginesc vechi cercuri de la plită
În maldăre de lînă părăsită,
Cum arcuri frînte mor în canapele
Ce-au clătînat sufragerii pe ele
Și cum prin colțuri îngeri diafani
Suflau cu-amurg mîrgica la curcani.

Și-atît de mult doream în bulioane
Să lenevesc, visînd sub celofane
Femei subțiri și tandre ce-or să vie,
Cînd prafurile cad de-o veșnicie,
O, sticla-n care sufăr s-o desfund
Spre-a mă turna în cratițe rotunde...

CÎNTEC NAIV

Spre-a simte timpu-ntr-adevăr
Ți-ai agățat ceasuri în păr
Scobite dintr-un miez de măr.

Vechi orologii limbe dulci
Îți trec pe față cînd te culci
Făcîndu-ți genele mai lungi.

Roțițele-n parfumul lor
Năuc și ademenitor
Ți-aduc aminte de-un popor

De îngeri care, cronța-cranța!,
Duc păpădii cu tărăboanța
La ghilotinele din Franța!

BALADA TRECERII REPARATEI

Lîng-un felinar cu-acetilenă
J.O. mănînc-o limbă de balenă.

Este ora zece fără-o dungă,
Reparata trece nibelungă,

Sîinii ei sînt prinşi în cureluşe,
Poartă-n mîini căpşune drept mînuşe,

Îngeri cu obiele parfumate
Îi ţin trează rochia la spate.

Însă ea la el nici nu priveşte
Cum mănîncă limba unui peşte

Ci îl lasă veşnic plin de jenă
Lîng-un felinar cu-acetilenă.

IDILĂ

**În universul nostru dens și mic
Urșii mănâncă și nu fac nimic.**

**Vulpile dau de-a dura printre spini
Nevinovate,-aricii bruni și fini,**

**Sub maluri verzi racii stricați și moi
Deprind pîraiele să curgă înapoi.**

BLESTEM

Sub gratii să trăiești de dimineață
Pîn' la amurguri, schingiuită dulce,
Seara, cînd termini de-nvîrtit dulceață,
Un dovlecel cu tine să se culce.

Deasupra să așezi doar plăpumi pline
Cu lînă sfîntă. Îngerii, din rolă,
Să-mprăștie miresmele sublime
De papanashi ce-nalță și consolă.

Miei orfelini și triști, lieduri suave
Să-ți cînte la trezit. Iar serafimii
Să te îmbrace iute-n haine grave,
Ca nici tu singură să nu-ți vezi sinii!

Afară plouă laic și-aș vrea să fii aici,
Să tac, să taci, tăcerea la fleacuri să ne-mbie,
Să lincezim pe paturi ca două mari pisici
După ce-au lins smîntîna (slup-slup!) din farfurie.

Ți-aș spune-ncet: Dă-mi mîna... și poate că mi-ai da-o
Cu sufletu-n ruină ca-n vechi foiletoane
În care-n moi fotolii leșină dulci cucoane
Vărsînd pe sinii ceșcuțe de lapte cu cacao.

Ți-aș da deoparte părul cu gura de pe gît,
Cu gura ți-aș desface nasturii mici de bluză
Și ți-aș șopti-n urechea ta fleată și confuză:
"Afară plouă laic și-s trist și mi-i urît..."

ELEGIE

Treci vară. Vom rămîne neputincioși de-acuma
Să măsurăm grosimea pe care-o pune bruma
Pe ultimele fructe. Docili și fără grabă
O să răspundem: "Lasă..." la cei ce ne întreabă
Prin gări cu vechi cîntare și cherestele acre
Pe unde stau marfare la bariere sacre
Și-i miros de traversă ce-n păcură se-nmoaie,
De cărămidă dulce sfărmată-ncet în ploaie...

Pe urmă, cînd spre seară cișmeaua curge-ntruna,
Tu o să-ți scoți ciorapii cei violeți ca pruna
Și o să-ți lepezi fusta cu papagali la poale
Ca-n rumegușul umed al magaziei goale
Avînd, naiv, sub brațe, preatulburați zulufi,
Să ne iubim extatici cu oh, cu ah, cu uh!...

PRETENȚII

Vreau să mă iubești ca pe un prinț,
Să te răsucești în pielea goală
Pe mătăsuri pînă, scos din minți,
Voi izbi în tine-o portocală

Poruncind să vină scribii sluți
Ca să-nsemne-n acte cum te guduri,
Vreau să-mi ștergi de praf și să-mi săruți
Mina pe inelul de cinci puduri.

Țițe de crăiță să-mi arăți
Și buric într-însul cu căpșună,
Coapse năvălind din două părți
Care, eu fiind trist, să mă dispună.

Să-mi șoptești minciuni șarlatanești,
Să ai trupul proaspăt, gîndul putred
Și-o să-ți dau o mie de calești
Să-mi străbați regretele din suflet!

IDILĂ

E-atît de roşu bulionul
Cînd cîntă-n casă gramofonul,

Şi-atît de galbenă-i lumina
Prin care umblă-ncet găina,

Şi-atît de verde leuşteanul;
Oh, lîngă el stă-ntins ligheanul

Pe un pămînt atît de negru,
Pe un pămînt atît de negru...

ELEGIE

Lui Florin Mugur

Dac-ai vedea lumina
Acestei dup-amiezi
Ți-ai prinde fața-n palme,
Plângînd, să n-o mai vezi.
Și plini de umilință
Și fără întrebări
Am asculta furnica
Fin tropăind pe scări
Spre portocala moale
Ce zace în dulap;
Iar dac-ar trece trenul
Am da naivi din cap
Întrezărind la geamuri
Femei cu sîni sublimi
Pe care niciodată,
Vai, n-o să-i pipăim
Și conductorii nostalgici
Cu soare pe butoni
Ce rătăcesc prin lume
Suavi și monotoni;
Și poate că atunci
S-ar ridica măreț,

Cu labele-nflorite
Și fluturi în musteți,
Din iarbă, ca să-ți toarcă,
Motanul meu obez.

Dac-ai vedea lumina
Acestei dup-amiezi...

BALADA TRANDAFIRULUI CU ABURI

Eu știu o vampă care țipă
Cînd sfișie hîrtie țiplă,

Și pe oceane-un vechi pirat,
Balenele pe ceafă-l bat.

Și într-un port un vameș trist
Păzind bagajele lui Crist;

Oh, pe toți trei mi-i poartă-n gînd
Un trandafir cu aburi, blînd.

Sînt zile-n care vampa vrea,
C-un decolteu adînc, să bea,

Vameșu-i plînge-n sîni, piratul
Cu golfuri își parfumă patul

Unde pe vampă o va duce
În brațe ca pe-o bombă dulce;

Oh, pe toți trei mi-i poartă-n gînd
Un trandafir cu aburi, blînd.

Vampa de-un ruj îngrozitor
Muri șoptind: amor-amor,

Piratul dispăru-n chip straniu
Pe flamura cu propriu-i craniu,

Iar vameşul, zîmbind candid,
Se agăţă de-un cui pe zid;

Oh, pe toţi trei mî-i poartă-n gînd
Un trandafir cu aburi, blînd.

CÎNTEC DE ADOLESCENT

Fluturi monstruoși se clatin,
Florile improașcă sînge,
Rupt nerăbdător cu mîna
Ceru-n falduri mari se strînge.

Și cu miezuri uriașe
Putrezesc în aer mure
Dar din ce în ce un cîntec
Prinde parcă să murmure...

Nu te lăsa cu zăhărelul dusă
De crini pițigăiați la hanuri sumbre
Unde pitacii au momeli ascunse,
Plușul deșală, fluturii fac zîmbre
Și-ndeosebi nu-nchiria căpșune
Și nu umbla prin roua rău famată,
C-un dedițel în dinți, sălbătăciune,
Și-ntre genuni, pe lobode culcată,
Nu sta în vraște, fără sutană
De viespi virgine. Ci, spre-a fi mai pură,
O, tu, jnapancă botticelliană,
Din damigene cloș pline cu bură
 Bea-mi sufletul și fierbe-ți în sparanghel
 Cămișă de piept dulce de arhanghel.

ELEGIE

Nu mai avem în vestă tabacheră
Ticsită cu amurguri, nici baston
Și-n semn de stimă nu ne mai oferă
Surisul lor motanii c-un ron-ron...

De mult n-am mai trecut, răpuși de lene,
Prin burgurile vagi, purtînd zglobii
Jabou plisat și magice jobene,
Cu birja plină de bijuterii.

Degeaba bibilici și portocale
Pe mese stau ucise iscusit.
Nu mai tînjim să le gustăm, ci-agale
Ne umplem dulce rănile cu chit.

Iubita mea nu-i uşă de biserică!
Ea are coapse şui şi fişa sferică
Şi se dezbracă cum se-ntunerică
Într-o căpşună din peninsula Iberică.

Acolo mă aşteaptă şi mă judecă
În timp ce piei de piersică adulmecă
Stînd goală-ntre mîresme şi impudică,
Părul curgîndu-i către emisfera sudică.

O, ca să scap de-ademeniri obraznice
Eu îi citesc din cărţi pasaje groaznice
Cu fluturi orbi înnebunînd la praznice
Şi scorpioni cu obiceiuri casnice.

Şi spre-a nu fi de viu bătut pe-o cruce
De chimion de poştele-i năuce,
Pîrjoale de păianjen promit că-i voi aduce
Şi escalop de scolopendă dulce!!

INVOCAȚIE

Cu clopoțelul necromantic,
Înconjurat de cercuri dulci,
Te chem, iubito, dintre greieri
Să sari și-n patu-mi să te culci,

Sfioasă, dar mai tandră încă
Decît atunci cînd respirai;
Ci lasă-mă să iau o rimă
De pe urechea de emai

Și nu te teme c-o să-ți sfarme
Îmbrățișarea trupul fin;
O să aprind doar lumînarea
Să te-ncălzești la tălpi puțin

Și-o să petrecem cu pastrame
De țap și filtre de amor
Din utere de turturică
Făcute pulbere-n cuptor

Și-o să se rupă-n bucățele
Sub noi saltelele cu fin
Iar la plecare o să-mi dăruie,
Lin desfăcîndu-ți-l, un sîn...

Tu zile-ntregi, pe stilul vechi,
Ții chilote de puf sub șale,
Uleiuri calde în urechi
Ca sunetul s-ajungă moale

Și-n nări miresme după rang,
Și-n palme glob de apă clară.
La tine sui trecînd prin gang
Proptit în stîlpi de scortîșoară.

Și-n urmă porți cu arc se-nchid
Alene, făr-a-ntinde mîna,
Și numai sînii tăi decid
Cînd se sfîrșește săptămîna.

ELEGIE

Am înnebunit în casa
Sufletului meu închis!
Bolovanu-i ca mătasa,
Guri cămoase de plictis

Cască zgripțorii din rouă.
Vreau să pribegesc prin ploaie,
Pentru că afară plouă
Cu stropi mari cît o lețcaie.

Și-s trist ca plantagenetul
Prăbușit între patlagini
Ce și-a cheltuit bugetul
Fluturilor pe paragini.

CÎNTEC DE TOAMNĂ

Trec prin ziua de toamnă
Ca printr-o lacrimă mare.
Cîte-un fruct dilatat de parfum
Se scufundă încet la picioare.

Trec prin lumină și vînt.
N-am știut niciodată de ce
Anotimpuri sfîrșite își lasă
Ramuri în cei ce mai sînt.

CÎNTEC NAIV

Dacă ai vrea să mă iubești
Și să mă aștepți numai pe mine
Ți-aș face un palat din cești
Pline cu miere de albine

Și ți-aș aduce un motan
De dimineață ca să-ți spele
Sinii de optsprezece ani
Și pletele pîn'la podele

Și ți-aș tocmi un crin la uși
Să te sărute pe picioare
Și-un gramofon cu gălbenuș
Pentru de-amor și de mîncare.

Cînd trecea fecioara lui Brumar
Se topea de oftică mărarul
Și cădea cojit de pe crini varul.

Sînii ei stîrneau pe străzi durere,
Melcii mugeau lin a-njunghiere,
Casele-n burlane cloceau miere.

Șerpîi, de sub ziduri vechi de urbe,
Îi ieșeau în drum și-i făceau curbe
De-ncepea în jur roua să turbe.

Liote de îngeri scurși prin leică
O încolăceau ca pe-o suveică
Dornici să le fie teleleică.

Ci mai pură decît e cleștarul,
Prinzînd dulce fluturi cu paharul,
Ea era fecioara lui Brumar!

POVESTE FĂRĂ SFÎRȘIT

Prieten la toartă c-un crin
Umblam prin bogate ținuturi;
Pitacii în pungă puțini
Dar inima plină de fluturi!

La câte un han mai adînc
Ne-opream: el, să beie o rază
Spirtoasă de după-amiază,
Eu roua din blid s-o mîinîc.

Apoi o porneam iar la drum
Cu vîntul roșindu-ne fața
Și adesea nici nu știam cum
Pe cîmp ne-apuca dimineața

Mergînd și mergînd în pas lin
Și-abia respirînd, oh, abia
Ci de la o vreme-acel crin
În urmă mereu rămînea...

CÎNTECEL

O, canarii și buldogii
De la cârciuma "Pirat!"
Bat în suflet orologii
Vechi cu sunetul stricat

Și-i atîta fir de naibă,
Și-s atîția fluturi creți;
Doamne, ce lumină albă
Cade toamna pe pereți...

ELEGIE

Slujbaş la trandafir am fost.
Sculat de dis-de-dimineată,
Cîntînd şi măturînd pe jos
Intram în catedrala-i creaţă.

Pe urmă m-a tocnit un melc
Din şapte săptămîni în şapte
Blînd pragul casei să i-l şterg
C-un borangic muiat în lapte.

Apoi, la cîte o cişmea,
Prin curţi interioare, crinii
I-am slugărit, căci trebuia
Să sprijin razele luminii.

Şi astfel zilele-mi se scurg
Şi uneori, ca printr-o sită,
Mai sînt zărit cărînd spre-amurg
Mari saci cu praf de cărămidă.

ÎN TRE ANOTIMPURI

Intrăm în vară. Fructele își leagă
În carnea crudă miezurile bune.
Viperi fierbinți se răsucesc. Dospesc căpșune.
Ziua își stoarce sucul și-i întreagă.

De undeva copilăria ne mai cheamă.
Solii timide: melci și buburuze.
Zîmbind ciudat. Ni-s mîinile confuze,
De-aîta frăgezime ne e teamă.

Ne-ndepărtăm. Intrăm în vara lungă.
Sînt seri cînd umbra cumpenelor de fîntînă
Neliniștită-ncearcă să ne-ajungă.
Cine din noi, înduioșat, o să rămînă?

* * *

Sosisem dintr-o obositoare călătorie
făcută în jurul lumii pe-un vechi vas de
comerț. Tangajul îndurat eroic aproape trei
ani de zile îmi pricinuisse o boală subtilă
și incurabilă, un fel de balansare leneșă,
plină de suferințe și delicii, a ideilor.
Barba crescută violent (rezultat al vînturilor
capricioase) o purtam cu destulă neglijență.
În buzunarul de jos al vestei ticăia
cristalin un ceas cu carapace de teracotă
vernil. Fumam țigarete prelungi cu pocnitori
parfumate din centimetru în centimetru
pentru a-mi întrerupe nostalgia. Bănuiam peste
tot numai lucruri amenințătoare: scaune
abia înăbușindu-și revolta în lemn, sticle
dorind să-mi toarne-n palme licori caustice,
paltoane cu cîrlige ascuțite în mîneci. Încetul
cu încetul încercam să mă reobișnuiesc
cu uscatul.

Azi-dimineață am ridicat de jos un măr
purpuriu. Ținându-l în lumina albă a zilei,
între degetul mare și cel mijlociu al mîinii
drepte, l-am privit îndelung, copleșit de tristețea
de-a face parte din alt regn, mai gălăgios,
mai impur. Cînd l-am lăsat din nou în
iarbă, devenise transparent.

Părîndu-mi-se o absurditate faptul că sînt obligat să ies și să intru din propria-mi casă pe ușă, sătul pînă-n gît de umilînțele unei vieți mizerabile, m-am decis. De altfel ajunsesem la o vîrstă cînd se cuvenea, era chiar de datoria mea, să iau o hotărîre capitală! A face o gaură-n zid și a-ți strecura trupul prin ea devine de la o vreme nu numai nedelicat, ci și înjositor. Calculele mele, executate cu instrumente fragile (dar precise!) mi-au arătat că alipindu-mă tandru de unul din pereții camerei, indiferent de care, și avînd răbdare, îi putem străbate, grație unor fenomene gingașe și austere, într-un timp aproximativ acceptabil. În felul acesta, vă dați seama, îmi salvam onoarea!

Ieri, după contemplarea trecerii personalului de patru și douăzeci, m-am simțit atât de pur încît o ușoară răbufnire de miresme răcoroase, ieșite prin răsuflătoarea beciului, m-a înălțat cu cîțiva centimetri de la sol într-un zbor lin, neobservat de nimeni, asemănător alunecării pe-un parchet de aer ceruit prea tare. În timpul acestei levitații întîmplătoare, ce-a avut loc în spațiul trist și pustiu din spatele casei mele, mi-a fost frică să nu fiu răpit de îngeri.

Pentru a nu provoca o suferință inutilă, ocoleam întotdeauna cu vârful peniței porii hîrtiei pe care scriam lungi și tînguitoare scrisori unui prieten necunoscut și drag. Mesagiile mele deveneau astfel grațios ilizibile sau, și mai tulburător, derutante prin confuziile ce le pricinuiau. Dar asta nu avea nici o importanță. Coala continua să respire fericită, indiferent de semnificația cuvintelor! Mai mult, neputînd suporta țipătul de durere al filei îndoite cu brutalitate, întrebuițam plicuri moi, odihnitoare, generoase, de obicei galben-pai, sau bleu-pal, sau lila, lipite cu clei monahal de molift sau cu albuș de ou proaspăt, încă păstrînd aroma viscerelor de șopîrlă. Reușisem chiar să conving factorul să nu mai folosească ștampila lui de fier, ci una de cristal, dăruită de mine, muiată-n tușierele îmbibate cu ulei, care mîngîia afectuos timbrele cu zimți piliți dumnezeiește de dirigintele poștei.

Acum cîteva săptămîni mă uitam nemişcat
şi-abia respirînd, ca să nu le trezesc,
la cele două bile adormite pe masă:
una galbenă de fildeş, cealaltă albă, de
marmoră. Deodată, exact în clipa în care
lumina a căzut prin geamul din faţa mea
în oglinda din spate, învăpăind-o, am fost
ispitit de diavol să le pipăi! O rouă de
după-amiază, fină şi senzuală, îmi îmbrobonase
fruntea, la gît jugulara se zbătea
delicios. Printr-un efort supraomenesc am
făcut doi paşi înapoi, băgîndu-mi mîinile
într-o lădiţă cu cenuşă rece.

De fapt, în ziua în care am găsit în rigola fragedă a trotuarului o bilă tristă și cenușie, de mărimea unei cireșe amare, nu am avut impresia că mi se întâmplă un lucru extraordinar. Mă obișnuisem să descopăr mereu câte ceva în timpul lungilor mele plimbări de după-amiază, de obicei obiecte fără importanță pe care le luam totuși, înduișat de singurătatea lor, de abandonul acela sfișietor în mijlocul unui oraș probabil necunoscut pentru ele. Am ridicat-o deci politicos, am privit-o cu un suris indulgent și, pipăindu-i cu arătătorul o cicatrice fină, rămasă în urma unei vechi răni nemărturisite, am băgat-o în buzunarul de sus al hainei, lângă batista înfocată, convins că fac exact ceea ce trebuie. Am tresărit surprins însă când, a doua zi, aproximativ în același loc, am zărit o altă bilă, tot cenușie, dar de o nuanță mai deschisă, puțin mai grasă ca prima și parcă mai vioaie. Am salvat-o și pe aceasta c-o imperceptibilă mirare a sprincenelor, păstrându-mi, calm și protector, eleganța înăscută și atât de apreciată în almanahul Gotha. Am trăit apoi câteva luni de adevărată încintare. Întilneam din ce în ce mai multe bile, de dimensiuni variate, irizînd culori tandre, avînd în preajmă-le un aer rarefiat, trandafiriu, mai

dulce decît cel pe care-l respiram normal, închizînd muzici laice și limpezi, declanșate la cea mai ușoară atingere, în sferele vesele, îmbujorîndu-mi obrazii cu rotunjimea lor juvenilă.

Mă delectam ceasuri întregi rostogolindu-le pe scînduri vajnice de brad, geluite pînă la catifelare, evitînd cu grație ciocnirile ilicite sau scufundîndu-le, aproape leșinate de plăcere, în găleți pline cu șampanii calde și aurii. Inițiindu-mă în arta delicată (dar virilă!) a balisticii, le aruncam în oglinzi tulburător de adînci spre-a crea, pentru o clipă măcar, iluzia că-și vor săruta propriul contur, însîngerîndu-și-l nostalgic. Suit pe casă, răvășit de lumină și orgoliu, organizam fermecătoare tablouri vivante, executate cu voluptate pe marginea subțire a streșinilor de șindrilă, înfățișînd scene de ură și amor din viața învăpăiată a fluturilor vaganți; iar dedesubt, pe pajiști: platbande de crini, tapajul mieilor cruciferi! Uneori, extenuat de zbenguiala lor gentilă, le înțepeneam, din capriciu, în faldurile unor melodii severe, cîntate cu un singur deget la orga hidraulică a familiei, ca după aceea, plictisit, să le îngădui cele mai deșucheate traiectorii printre vase cu buze groase și răsfrînte, pe stofe și plușuri pulbere, în spații rău famate. În sfîrșit, nemaiputînd să le suport, sîciit de rouă, le dam pradă, numărîndu-le în prealabil cu abacul, ca să nu se piardă în tufele proaspete de năsturel, motarilor mei opiomani.

Pînă ce, pe neașteptate, într-un amurg de
țipirig am înțeles totul. Tocmai mă chinuiam
să cuprind o bilă copilăros de timidă,
aparent părăsită pe lespezile unei curți
pustii, în realitate înconjurată cu dragoste
de remize parfumate discret cu tabac, reușisem
chiar s-o iau în brațe — îi simțeam
apăsarea dureroasă de piept — cînd,
într-o fracțiune aprigă de secundă, am priceput
o dată pentru totdeauna, înfiorat de
calvarul ce aveam să-l străbat de acum înainte,
că nu, nu eu le adunam îndatoritor și naiv
în calești închiriate anume (adio, adolescența
mea amanetată la muntele de pietate!),
ci ele, oh, da, ele mă căutau cu neliniște, cu
patimă, cu trufie, pretutindeni. Eram, pur și
simplu, urmărit pas cu pas de bile!

Trebuia să dispar. Bineînțeles, fără ca nimeni să observe. Mă gîndeam la o ardere bruscă, totală, lipsită de flacără, într-o sobă construită cu delicatețe în jurul meu, pe grătarul căreia să nu rămînă nici un pic de cenușă, ci doar aerul încăperii să se dilate ușor, presînd îndurerat pereții, ferestrele, ușa... O altă posibilitate ar fi fost să mă dizolv încet, silențios, într-un mare creuzet de sticlă de Murano ascuns în pivnița gazdei, comentîndu-mi în șoaptă, cu citate din clasici, pe îndelete, descompunerea în substanțe din ce în ce mai inocente. Oricum, eram hotărît, într-un fel sau altul, să iau melcul de coarne!

INSULA MISTERIOASĂ

Vine o vreme cînd suntem părăsiți, nu de oameni, ci de personajele cărților citite-n copilărie. Nu mai plutim cinci săptămîni în balon, nu mai călătorim spre centrul pămîntului. Adio, doi ani de vacanță! Un ultim salut și căpitanul Nemo se scufundă încet, dar pentru totdeauna, cu vajnicul său Nautilus, sub mări. Umblăm mai tăcuți și mai triști, noi, cei rămași pe un țărm.

Și ne-am da toate bilele și toți nasturii și cioburile de sticle colorată și zmeiele și sîrmele și cretele și mosorelele, ca să mai fim lăsați o dată să văruim, într-o dimineață strălucitoare de duminică, gardul lui Tom Sawyer.

"En garde!"; unde e D'Artagnan?

"En garde!"; unde, unde sînt Athos și Porthos și-Aramis?

"En garde!"; viconte de Bragelonne?

Veșminte subțiri de mătase, spade fine și-alunecoase ca untdelemnul, marchize topite de-amor în calești cu vizitii îmbrăcați jumătate în alb, jumătate în negru: încă o clipă și nu-s.

O mie și una de după-amiezi, hoinărind pe străzile-nguste și-n pantă ale unui orașel cu nenumărate cișmele, prizînd cu deliciu, în umbra

zidurilor portocalii, cel mai nostalgic praf
de cărămidă, întrezărind tot mai aproape, tot mai
departe, tot mai aproape:

INSULA MISTERIOASĂ...

NEMAIPOMENTUL ROMAN

Capitolul I În care se arată mirarea, disprețul și chiar indignarea unor persoane grave, întrebate fiind dacă mai citesc din când în când câte o carte de Jules Verne.

Capitolul II În care se vedește că totuși, deasupra noastră, a tuturor, printre crengile unui arbore veșnic, stăruie încă surîsul Pisicii de Chesire.

Capitolul III Peste care nu se poate trece decît cu ajutorul unui covor fermecat.

Capitolul IV În care, o dată ajunși, ne apucăm cu mic cu mare să căutăm comori ascunse-n locuri pustii, dar nu găsim nimic. Cît de triști sîntem după aceea. Cum ne consolează Conte de Monte-Cristo.

Capitolul V În care autorul, cu brațul drept zdrobit de-o arcehubuză, își continuă cu și mai multă înflăcărare Opera. O pară magnifică.

Capitolul VI În care: "Hm, miroase a spiriduși!"

Capitolul VII Pe care nu-l putem citi,
fiind invizibil. Dezastruoasa renunțare la lectură,
Hobbitul Bilbo se opune.

Capitolul VIII În care frații Grimm
beau hidromel cu Frații Barbarossa. Puțină
Zmeurologie.

Capitolul IX În care sosește cu-aeroplanul
însuși domnul Antoine de Saint-Exupéry
muștrindu-i din carlingă cu degetul pe cei
ce au uitat de Micul Prinț.

Capitolul X În care autorul, luându-și
rămas bun de la fiecare, încheie Nemaipomenitul
roman și pornește, plin de îndrăzneală,
pe-un galion pictat în ocră, spre noi și întortocheate
aventuri. "Piticul cât trăiește
speră..."

ÎNSEMNĂRI DESPRE DETECTIVUL ARTHUR

Detectivul Arthur venise anume. Ce enigmă
brumată! Un strugure mort putrezea între sinii
Eleonorii! Și-n jur doar brîndușe și gențiane
și, oh, trei fecule de înger mărite cu lupa lui
blîndă. Și-o nucă de cocos ciudată! Și dulci, uleioase
toxine-n pantofii de iuft. Doamnă, a spus,
v-a trădat lenjeria, sunteți asasină!!

Detectivul Arthur avea pipa plină de rochii!
Pe cea albă, legumă pudrată-ntr-un jgheab
de cișmea, o fuma visător numai seara. Pe cea
verde-o-nălța spre tavan cu sfială. (Dantela ei
arsă-n dulapuri de-amiază!) Ultima, portocalie,
cu fructe blajine crescute sub mîneci și
nasturi uzați de tarhon, n-o aprindea niciodată.

Gumilastic duios îi ținea jambiera lucioasă
de pulpe. Avansa-n magazine cu prudență.
Ce crime frumoase-n borcanele-albastre de-osînză!
Și-n bălii ce spaimă și ce rumegușuri,
Arhanghele Umed! Ce sceptre de molii, o, tu desfătatele
veșnic de negrele creme de ghetel
Și-alături un primus imens de alamă...

Detectivul Arthur era prinț al piperului
putred! Un heruv de chișleac (amețit de destin)
îl păzea lîngă ușa cămării, morcovi cu arcuri

săltau sub picioarele sale de-azur. Limpede,
limpede curge oșetul...

Cîrpe moi de aromă strîngînd de pe jos,
detectivul Arthur cugeta: "Cepele scoase din
îngeri sînt dulci, transparente tăieștii din
sufletul meu de adult. Gutuia dansează în jurul
dulapului galben și-o bilă găsită pe pajiști
crește, oh, crește strivindu-mă tandră."

Detectivul Arthur nu mai poate iubi decît
piersice mari întîlnite prin poduri. Stă în
jilț satinat toată ziua și-așteaptă mesagiul
cifrat de iepuri! Dimineață (c-o tîflă!) un lift
îl aduce tăcut printre oameni, iar seara el pleacă
din nou pe vaporul cu aburi...

A lui Perrault este, indiscutabil, "cea mai frumoasă". A fraților Grimm doar "drăgălașă".

Amîndouă sînt trimise, într-o bună zi, la bunicuțele lor, bolnave în ultimul timp, prima cu o plăcintă și-o ulcică plină cu unt, a doua cu un cozonac și-un kilogram de vin. Dacă Scufița lui Perrault nu primește nici un sfat de la maică-sa (ceea ce i-ar scuza oarecum greșeala din pădure), celeilalte i se atrage atenția în mod expres să nu se abată din drum, să nu alerge (ca să nu spargă sticla), să spună "bună dimineța" cînd ajunge.

Intrate în pădure, și una și alta dau de Lup, dar nu se sperie fiindcă, zice Perrault, fetița "habar n-are cît e de primejdios să te oprești și să ascuți un lup", iar frații Grimm adaugă: "Scufița Roșie nu știa ce lighioană rea e lupul..."

Lupii, după ce află, în urma unui interogatoriu condus cu multă finețe, unde stau bunicuțele, ajung la ele înaintea scufițelor respective, le-nghit fulgerător și-așteaptă-n travesti, lungiți pe paturi, sosirea întîrziatelor. Și astfel, punînd capăt unei discuții în care ele se miră naiv ("Și ce dinți lungi

ai, bunicuțo!"), iar ei răspund cu cinism ("Ca să te mănînc!"), sînt înfulecate și dinsele.
(va urma)

CÎNTEC DE PIRAT

Lui Șerban Foarță

Pirații de apă sălcie
Aveau un cadavru la bord.
Pirații de apă sălcie
Pluteau cu cadavrul spre nord
Deși nu erau toți de-acord,
Căci cîteodată cadavrele-nvie.

Pirații de apă sălcie
Aveau trei butoaie cu rom.
Pirații de apă sălcie
Ziceau: "O să bem pînă vom
Vorbi un ciudat idiom."
Căci cîteodată cadavrele-nvie.

Pirații de apă sălcie
Aveau cel mai strașnic tutun.
Pirații de apă sălcie,
Privind poze vechi în album,
Scoteau gînditori pe nări fum,
Căci cîteodată cadavrele-nvie.

Pirații de apă sălcie
Aveau și-o femeie cu ei.

Pirații de apă sălcie
Plîngeau cînd trecea, cu sîni grei,
Cadavrul frumoasei femei,
Căci cîteodată cadavrele-nvie.

Pînă la înghițirea bunicuțelor ambii lupi s-au comportat destul de inteligent. După aceea însă, lupul fraților Grimm dă dovadă de-o imprudență inacceptabilă. Dacă nu cumva autorii n-au forțat în vederea unui deznodămînt fericit. Pentru că altfel lupul, trebuie s-o spunem pe șleau, nu poate fi considerat decît nătărău! Prima greșeală. Uitînd ușa deschisă, creează Scufiței senzația unui pericol iminent: "Vai, Doamne, ce-o fi azi cu mine, de mi-e așa de frică?..." și riscă deci să-și piardă prada. A doua greșeală (fatală). O dată sărutat nu găsește altceva de făcut decît să se culce din nou și s-adoarmă cu ușa, presupunem, tot deschisă, sforăind "de se cutremurau pereții". Profitînd de gafa enormă, e la îndemîna fraților Grimm să trimită un vînător ce extrage printr-o laparatomie executată c-un foarfece Scufița și bunicuța din abdomenul lupului și-apoi să i-l umple (toți cinci!) cu bolovani, fără ca acesta, datorită profunzimii somnului, să simtă ceva. Bineînțeles că trezindu-se (în sfîrșit!) și vrînd să fugă, pietroaiele îl vor trînti la pămînt și lupul va da, vorba fraților, "ortu popii".

Finalurile basmelor diferă complet.

Frații Grimm omoară lupul, scot la lumină bunicuța și Scufița, totul terminîndu-se cu angajamentul

acesteia: "De-acum' înainte n-o să mă mai abat niciodată din drum..."

Perrault, modern și crud, lasă personagiile-n burta întunecoasă a fiarei vii într-un final deschis oricărei interpretări, indiferent de morala lipită, pare-se, din complezență:

"Vedem aicea cum copiii, deseori,
Și mai cu seamă tinerele fete
Frumoase, grațioase și cochete,
Fac rău dacă ascultă de orice trecători,
Și n-are rost să fim măcar mirați
Atunci cînd de Lup ei sînt mîncați."

Preferăm Scufița lui Perrault și pentru că ni se dă posibilitatea de-a o salva chiar noi!

Fermecătorul nimb de jenă pe care-l căpătă J.O., surprizându-și motanul de angora sărutînd (pe întuneric!) laptele. Umilința cu care apoi, ceasuri întregi, așezat pe un trepied vînătoresc în fața oglinzii, căuta să și-l smulgă folosind o pensetă pentru sprîncene de damă.

Principalul era să nu fie lăsat singur. Altfel, ca să dizloce din terasamentul căii ferate departamentale o traversă crăpată extatic, mustind de păcură, prinsă drăcește în buloane de diamant, J.O. dansa înflăcărat zile în șir; sau, ca să rupă din propria-i cameră un perete anume văruiat pentru asta, cu tencuiala matlasată și geamurile — omagiu subtil! — înzăpezite în aer, și să-l dăruiască, surîdea pînă la delir.

Flaconul acela subțire, plin cu bale curate de măgăruș, ținut noaptea în geluituri fragede de crin, prin care J.O. privea zilnic, susținînd că întrezărește undeva, foarte departe, parcă dincolo de orizont, niște ființe nesfîrșit de blînde făcîndu-i din mină gesturi consolatoare sau (dacă era-n amurg) fluturînd deasupra lor, a despărțire: batiste, verande...

Boala spirituală a lui J.O. accentuându-se,
hulubăriile i se păreau din ce
în ce mai mici. În timpul îndelungatei sale
agonii, de câte ori i se aduceau, dimineața,
pentru a-și face lectura, buchete de volbură,
constata neputincios că roua a devenit cubică.
Nu mai înțelegea nici un cuvânt, avînd urechile
înfundate cu parfumuri compacte...

ADIO, ROBINSON CRUSOE

Nimeni nu știe că împreună cu Robinson Crusoe am stat și noi: eu, Ada, Cecina și ceilalți. Eram cu toții, v-o jur, într-o haltă înconjurată de salcîmi pe insula aceea căreia nu-i cunoșteam prea bine numele. Șeful hălții era chiar tatăl meu, avea uniformă și chipiu și da drumul la marfare (ce mîndru și zvelt!) cu paleta. Pentru că pe linia noastră nu treceau decît marfare. Iar Robinson Crusoe nu avea nimic împotrivă.

Dimineața desfăceam pe peron toate benzile de telegraf și făceam pe ele, cu creionul chimic, linii și puncte. Apoi le strîngeam la loc și mă duceam în dosul magaziei de cereale ca să scobesc zidul între cărămizi c-un cuțit vechi și tocit de bucătărie. Acolo am întîlnit-o pe Ada. De la început mi-a spus că Robinson Crusoe i-a dar voie și ei. Am furat imediat nasturii aurii de la uniformă lui taică-meu, nasturii aceia ce au pe ei o roată cu aripioare de vultur, la care ținea atît de mult încît își cususe două rînduri: unul pentru cheutori, celălalt pentru plăcere. Doar nu putea să se supere. Știa că-i vom da, pentru că ne lasă pe insulă, lui Robinson Crusoe.

Apoi a apărut, de data asta într-o după-amiază, Cecina. Era mai mare ca noi, terminase poate liceul și ne-am mirat că a fost admisă pe insulă, mai ales că la sosire nici n-a pomenit de Robinson Crusoe, iar mai târziu, când a venit vorba despre el, s-a eschivat pur și simplu. Purta o rochie de stambă vișinie, bombată ciudat la piept și la început, cred că vă dați și singuri seama, n-am crezut-o, pe urmă însă, după ce ne-a lăsat să-i atingem cu degetele, da, ne-am convins: avea sîni!, deși probabil că era vreo scamatorie la mijloc. Totuși lucrurile continuau ca mai înainte. Spre seară, când marfarele trecuseră de mult, și-abia a doua zi trebuiau să vină din nou (dar nu eram siguri niciodată), ne adunam lângă grămezile de cherestea din fața hălții și împreună cu servitoarea plecam pe linie ca să rupem volbură pentru iepuri. Noi rămîneam în urmă, prindeam cărăbuși și-i îngropam în pămînt acoperindu-i cu iarbă. Servitoarea se îndepărta încet-încet și, dincolo de semafor, dispărea după canton. Se întîlnea, fără discuție, cu servitorul lui Robinson Crusoe.

Cu Robinson Crusoe, desigur, vorbeam numai eu. Îl vizitam într-un vagon de persoane stricat, aflat pe linia moartă, de obicei după-masă, cînd lumina e albă și toți acarii dorm sau sînt plecați. Puteam fi sigur c-o să-l găsesc acolo. Intram în primul compartiment, mă întindeam pe burtă pe banca lucioasă și galbenă și-i spuneam ce-am mai făcut.

Prin geamul spart se vedeau în grădină patlagelele mari, orbitoare, ne oglindeam în ele. Mirosea a păcură-ncinsă și-a pătrunjel copt. Uneori îi cîntam din muzicuță; despre Cecina nu-i pomeneam însă.

Și deodată, într-o zi, s-a întîmplat ceva nemaipomenit. Mai întîi Ada, tam-nisam, în timp ce mă coboram în fîntînă ca să-i arăt cine sînt, a strigat, aplecîndu-se tare peste marginea de piatră, că ea poate face asta și fără ajutorul lui Robinson Crusoe. Eram cît pe ce să cad! Apoi Cecina, mai subțire parcă și mai frumoasă, a dat a înțelege, rîzînd, că ea stă pe insulă fără să-și fi cerut voie de la nimeni, chiar așa a spus: "de la nimeni". Și culmea, servitoarea noastră a început să plîngă că Vineri, da, Vineri i-e urît de moarte. Asta mi s-a părut de necrezut! Mi-am pus în gînd să-l văd neapărat pe Robinson Crusoe.

Iată cum a fost. Pe linia moartă vagonul părea pustiu. M-am prins de bara ruginită și, ca-ntotdeauna, am făcut un salt grozav. Pe culoar un iepure c-o tașcă verde după gît m-a privit uluit. Am intrat în compartiment. Era cald, se auzeau viespile ce-și agățaseră fagurii în plasele de bagaje rupte și parfumate. De pe insulă nu venea nici un zgomot. M-am așezat pe burtă și-am așteptat așa pînă seara. Pe urmă m-am dat jos, m-am scotocit prin buzunare, am scos creta

și-am scris cu litere mari, de la un capăt
la celălalt al vagonului, sub geamurile sparte,
ca să se vadă bine:

ADIO, ROBINSON CRUSOE

Cuprins

VERSURI (1970)	5
ELEGIE	7
CÎNTEC NAIV	8
ÎN DORMITOR	9
BALADĂ	10
CÎNTEC	11
PREZENTARE	12
CEAS	13
AMNEZIE	14
EA STĂPÎNEȘTE	15
SENTINȚA	16
GLYCERA	17
EXCLAMAȚIE	18
PASTEL CREȘȚIN	19
DULAPUL	20
APOCRIFA I	21
GLYCERA	22
ASTENIE	23
CÎNTEC TRIST	24
CÎNTEC DE ADOLESCENT	25
CERB	26
CÎNTEC DE TOAMNĂ	27
APOCRIFA II	28
RUGĂCIUNE	29
INTERIOR	30
ROMANȚĂ	31

IN MAGAZIE	32
MIDRIGAL RESPINS	33
INGER	34
ADORMIND	36
CÎNTEC	37
IMN	38
NOCTURNĂ	39
CÎNTEC DE COPIL	40
IZVOARELE	41
ARĂTARE	42
STRĂMOȘEASCĂ	43
ÎNȚIMPLĂRI	44
ASCEȚI	45
GÎND	46
DETECTIVUL ARTHUR (1970)	47
DETECTIVUL ARTHUR	49
RUGĂCIUNEA DETECTIVULUI ARTHUR	50
FLUTURII DIN PANDIȘPAN	52
PRIMA ELEGIE A DETECTIVULUI ARTHUR	54
A DOUA ELEGIE A DETECTIVULUI ARTHUR	55
A TREIA ELEGIE A DETECTIVULUI ARTHUR	56
A PATRA ELEGIE A DETECTIVULUI ARTHUR	57
A CINCEA ELEGIE A DETECTIVULUI ARTHUR	58
A ȘASEA ELEGIE A DETECTIVULUI ARTHUR	59
ULTIMA ELEGIE A DETECTIVULUI ARTHUR	60
TESTAMENTUL DETECTIVULUI ARTHUR	61
ȘAPTE CÎNTECE NAIVE PENTRU PARFUMAT GURA	64
JULIEN OSPITALIERUL (1974)	69
<i>I.</i>	71
JULIEN OSPITALIERUL	71
VERANDA LUI JULIEN OSPITALIERUL	72
AMORURILE LUI JULIEN OSPITALIERUL	73

SECRETUL LUI JULIEN OSPITALIERUL	74
PRIMELE TANGOURI ALE LUI JULIEN OSPITALIERUL	75
II.	80
MELANCOLIA LUI JULIEN OSPITALIERUL	80
ÎMBĂRBĂTAREA LUI JULIEN OSPITALIERUL	81
JULIEN OSPITALIERUL ÎSI AMINTEȘTE DE DETECTIVUL ARTHUR	82
MARȘUL LUI JULIEN OSPITALIERUL	83
ULTIMELE TANGOURI ALE LUI JULIEN OSPITALIERUL	85
III.	90
FERICIREA LUI JULIEN OSPITALIERUL	90
FÎNTÎNA LUI JULIEN OSPITALIERUL	92
POSTUME	95
CONFIDENȚA LUI JULIEN OSPITALIERUL	95
CRUZIMILE LUI JULIEN OSPITALIERUL	96
CÎNTECE NAIVE (1976)	99
CÎNTEC NAIV	101
MIEREA LUMII	102
BALADA POETULUI DE DUMINICĂ	103
INVITAȚIE LA DOLHASCA	104
MIC TRATAT DESPRE PLĂCEREA DE A BEA BOSTANI CA MIEREA	105
VIAȚA LA ȚARĂ	106
CÎNTEC NAIV	107
JURNAL	108
POVESTEA CAVALERULUI CU BRICI	109
CÎNTEC NAIV	110
SCRISOARE	111
FAUN	112
JURNAL	113
ELEGIE	114
IDILĂ	115
CÎNTEC NAIV	116

CÎNTECEL	117
SCRISOARE	118
CÎNTEC DE FAUN	119
FLUTURELE CAPITAL	120
*** (Trăiesc la barieră)	121
CÎNTEC NAIV	122
ÎN BUCĂTĂRIE	123
*** (Cînd o să vin prin înserarea clară)	124
BOCET DE ADULT	125
POVESTEA UNUIA DIN ÎNGERI	126
CÎNTEC NAIV	128
SCRISOARE	129
ELEGIE	130
CÎNTEC NAIV	131
POVESTEA FECIOAREI DESCURCĂREȚE	132
ELEGIE	133
*** (Eu sînt total învins de rouă)	134
BALADA CRINILOR CARE ȘI-AU SCRIS FRUMOS	135
ELEGIE	137
CÎNTEC NAIV	138
BALADA DISPARIȚIEI LUI J.O.	139
BOCET DE ADULT	141
ELEGIE	142
CÎNTECEL	143
ULTIMA ELEGIE	144
ULTIMA BALADĂ	145
ADIO, ROBINSON CRUSOE (1978)	147
CÎNTECE NAIVE	149
ELEGIE	149
STICLE	150
CÎNTEC NAIV	151
ECUSON	152
ELEGIE	153
*** (Cînd aerul cade, prea greu)	154

JURNAL	155
ELEGIE	156
CÎNTEC NAIV	157
BALADA TRECERII REPARATEI	158
IDILĂ	159
BLESTEM	160
CÎNTEC NAIV	161
ELEGIE	162
PRETENȚII	163
IDILĂ	164
ELEGIE	165
BALADA TRANDAFIRULUI CU ABURI	167
CÎNTEC DE ADOLESCENT	169
SFATURI PENTRU REPARATA (VII)	170
ELEGIE	171
CÎNTEC NAIV	172
INVOCATIE	173
CÎNTEC NAIV	174
ELEGIE	175
CÎNTEC DE TOAMNĂ	176
CÎNTEC NAIV	177
CÎNTEC NAIV	178
POVESTE FĂRĂ SFÎRȘIT	179
CÎNTECEL	180
ELEGIE	181
ÎNTE ANOTIMPURI	182
CATALOG DE NIMFE	183
*** (Sosisem dintr-o obositoare călătorie)	183
*** (Azi-dimineață am ridicat de jos un măr)	184
*** (Părindu-mi-se o absurditate faptul)	185
*** (Ieri, după contemplarea trecerii personalului)	186
*** (Pentru a nu provoca o suferință inutilă)	187
*** (Acum câteva săptămîni mă uitam nemișcat)	188
*** (De fapt, în ziua în care am găsit în rigola)	189
*** (Trebuia să dispar. Bineînțeles, fără)	192

ROLUL LECTURII	
INSULA MISTERIOASĂ	
NEMAIPOMENTUL ROMAN	
ÎNSEMĂRI DESPRE DETECTIVUL ARTHUR	
SCUFIȚE (I)	
CÎNTEC DE PIRAT	
SCUFIȚE (II)	
ÎNSEMĂRI DESPRE JULIEN OSPITALIERUL	
ADIO, ROBINSON CRUSOE	

– 193

– 193

– 195

. 197

. 199

. 201

. 203

. 205

. 207